Povești de noapte bună preferate

ilustrate de Friederike Großekettler

Povești de noapte bună preferate

de Annette Huber, Doris Jäckele
și Sabine Streufert
Ilustrate Friederike Großekettler

Cuprins

8 Adeliei nu-i mai place frigul
Annette Huber

16 Probă de curaj pentru Micul Lup
Sabine Streufert

24 Fantoma și nimfa
Doris Jäckle

34 Bătrâna Maria și ciorile istețe
Annette Huber

42 Monstrul din bucătărie
Sabine Streufert

48 Mătura vrăjitoarei cea geloasă
Doris Jäckle

58 Domnul Gri și Papa Galul
Annette Huber

66 Fulgeraș inspiră aer de circ
Sabine Streufert

74 Prințesa cea tristă
Doris Jäckle

82 Vicki Vic vrea liniște
Annette Huber

94 Despre zâne din stele și șoricei cosmici
Sabine Streufert

104 Lilly în țara viselor
Doris Jäckle

114 Regina cea misterioasă
Annette Huber

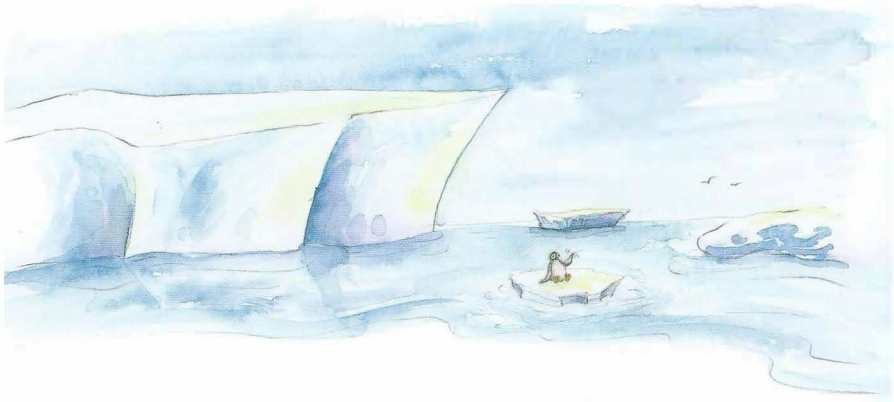

Adeliei nu-i mai place frigul

La marginea Antarcticii, acolo unde pământul se transformă încet intr-o mare de plăci de gheață, era o colonie de pinguini. Trăiau acolo peste o mie de păsări. Pe acest tărâm, la extremitatea sudică a lumii, este atât de frig încât zăpada nu se topește niciodată ci se transformă în gheață care formează nămeți uriași. Este atât de frig, încât acolo nu mai există nici pământ, nici arbori, numai gheață, gheață, gheață. Și aproape mereu bântuie sălbaticul vânt polar peste suprafețele nesfârșite.

În octombrie, când primăvara în sfârșit ajunsese și la Polul Sud, mama-pinguin a depus un ou. Împreună cu tatăl-pinguin au clocit cu mare răbdare oul sub penele moi ale burților lor. Vara a ieșit in sfârșit micul pui de pinguin. Era o fetiță de pinguin micuță și drăgălașă.

„Bun venit! In sfârșit ai ieșit din ou!", o întâmpinară părinții pinguini bucuroși. I-au pus numele de Adelia. De mai multe ori pe zi îi dădeau de mâncare peștișori si raci.„Trebuie să mănânci ca să crești mare și tare, pe când vine iarna!", îi spunea mama.

„Ce este iarna?", întrebă Adelia lipindu-se de burta caldă a mamei.

„Iarna este acea perioadă îndelungată și întunecată când soarele se ascunde și noi avem puțin de mâncare. Când vântul bântuie groaznic și cad fulgi de zăpadă din cer."

„Ei, asta sună oribil", spunea Adelia.„Mi se face frig de pe acum!"

„Un pinguin nu simte frigul", spunea tatăl pinguin cu voce fermă.„Vino, Adelia. Este timpul să înveți să înnoți! Sunt sigur că îți va place căci apa este mai caldă decât aerul!"

Și într-adevăr, era foarte plăcut în apă. Adelia învăță să se scufunde și să pescuiască primii pești. Însa de îndată ce ieșea din apă la mal, i se făcea îngrozitor de frig.

Apoi, prin martie zilele scădeau. Soarele nu mai ieșea decât pentru câteva ore pe zi și razele lui nu mai încălzeau deloc. Din cer cădeau fulgi groși de nea. Vântul vâjâia.

Săraca Adelia! Tremura de frig și dădea din cioc sărind de pe un picior cu pieliți de înnot pe celălalt.

„Dar ce are copilul nostru?", se întrebau părinții pinguini. Și ceilalți pinguini din colonie începuseră să bârfească.

„Fetiței îi este foarte frig! Ce păcat!"

Într-o bună zi, Adelia stătea tristă pe o stâncă și privea spre mare. Și ce zări? Ceva mare și alb care se îndrepta spre ea. Strălucea de parcă ar fi fost acoperit cu soare.

„Chi, chi, vii!" se auzea. Un pescăruș aterizase lângă Adelia.

„Ce este asta?" îl întrebă Adelia pe pescăruș.

„ Asta este un vapor", răspunse pescărușul.„Pe el sunt oameni. Ei au o colonie dincolo de munte pe care o numesc stație științifică. Vaporul ăsta vine de două ori pe an, aduce lăzi și oameni și ia cu el în schimb lăzile vechi."

„Unde merg oamenii?"

„Se întorc în țările lor, departe în nord."

„Și cum e acolo, în nord?"

„Este groaznic, dacă vrei părerea mea! Acolo nu există gheață și este tare cald și peștii au un gust ciudat."

Pescărușul se întoarse în largul mării lăsând-o singură pe Adelia.

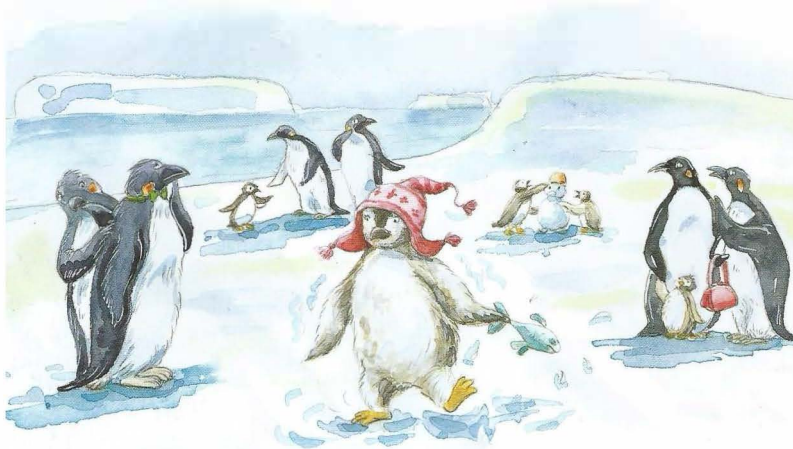

Țări în nord unde este mereu cald – fără zăpadă, fără gheață, fără vântul polar? Trebuie să fie minunată viața pe acolo.

Adelia rămăsese mult timp pe stâncă cugetând. Apoi luă cu greu o decizie. Apoi merse la părinți și le spuse cu voce fermă: „Îmi pare foarte rău, dar aici este mult prea frig pentru mine. Vreau să merg la vaporul cu oameni să mă ia cu ei spre nord, unde este mai cald. Vă rog să nu vă supărați pe mine!"

Părinții Adeliei se întristară foarte tare când auziră vestea. Încercară să o convingă pe Adelia să rămână la ei. Însă decizia ei era definitivă așa că părinții nu avură încotro decât să accepte și să o lase să plece cu inima grea. O conduseră o bucată de drum în sus pe deal și îi făcură semn cu aripile lor scurte până o pierdură din vedere pe mica Adelia.

Adelia merse pe jos toată noaptea. Spre prânz a doua zi văzu stația științifică lângă vaporul cel alb. Stația era compusă din câteva cabane cu antene mari pe acoperiș. Între stație și vapor circulau bărbați îmbrăcați în hanoracuri groase trăgând după ei pe gheață niște sănii încărcate cu lăzi mari și cu butoaie.

Adelia observă totul cu mare atenție. Apoi fugi cât putu de repede spre o ladă mare, ridică capacul cu ciocul și sari cu capul înainte în ladă. Uf!

După un timp auzi niște voci. Lada se mișca. Apoi se făcu liniște. Adelia adormi obosită.

Când se trezi, se uită atentă printr-o crăpătură în capac. Era pe vapor! Și vaporul naviga spre nord! A reușit! Apoi adormi la loc liniștită.

Adelia călători multe zile și nopți. Bine că a mâncat atât de mult încât avea un strat gros de slănină ca să nu moară de foame.

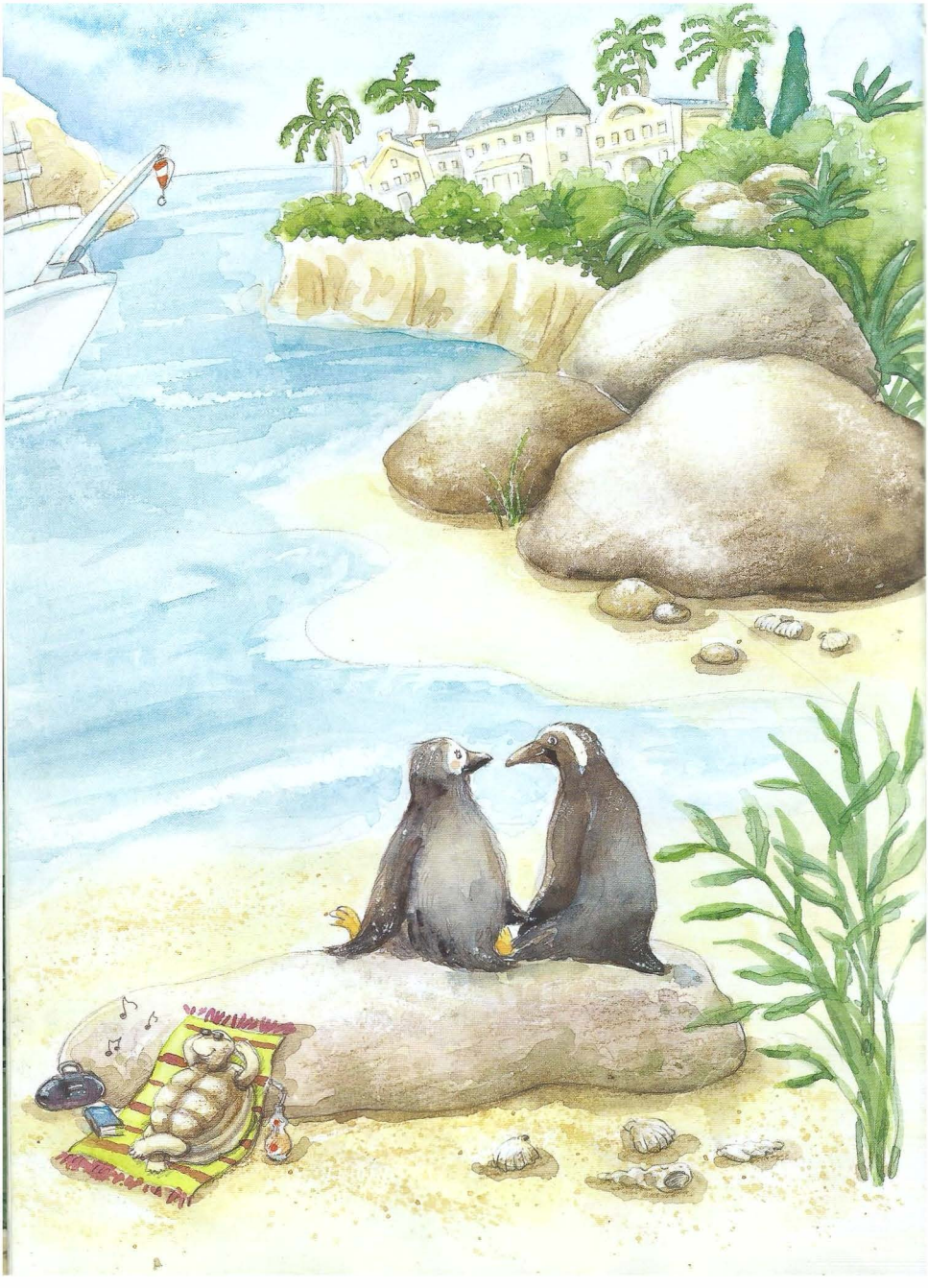

Într-o dimineață se trezi și simți că vaporul naviga mai încet. Ridică capacul lăzii. Ce cald era aerul! În fața ei văzu o coastă fără zăpadă și un oraș mare cu multe case albe și copaci cu frunze verzi. Adelia nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos. Trebuia să clipească din ochi atât de uimită era de multitudinea culorilor. Soarele strălucea și o încălzea. Adelia se întinse fericită după timpul lung petrecut ghemuită și înțepenită în ladă. Ajunsese la țelul călătoriei.

Adelia nu ezită nici o secundă. Ieși din ladă, merse legănat spre balustradă și se lansă în mare. Plaf!

Ieși la suprafață privind direct în fața unui pinguin care îi zâmbea rânjit.

„Of! Dar de unde ai apărut tu dintr-o dată aici?" o întrebă pe micuța fetiță pinguin râzând.

„De pe acel vapor", spunea Adelia arătând cu aripa spre largul mării. „De fapt vin de la polul sud!"

„De la polul sud? Brr! Acolo este groaznic de frig. Sunt sigur că acolo îți este mereu frig, nu-i așa?" Atunci bun venit la Capul Bunei Speranțe! Vrei să-ți arăt unde poți găsi cei mai buni pești aici?"

„Da", răspunse Adelia. „Ar fi foarte amabil din partea ta!"

Apoi se scufundară amândoi.

Probă de curaj pentru Micul Lup

Micul Lup stătea sus pe stânci și privea în jos asupra unui mare râu care curgea leneș dedesupt. Vânătorii din tribul său erau la pescuit cu canoele lor. Micul Lup putea să vadă cum înfigeau îndemânatici iar și iar sulițele în apă. Lumina soarelui care apunea se reflecta pe peștii care se zbăteau când erau azvârliți în canoe.

Micul Lup oftă cu voce tare. Cât de mult i-ar fi plăcut sa meargă și el odată la pescuit și să se întoarcă cu pradă bogată. Așa cum făcea bunicul său pe vremuri. Micul Lup nu l-a cunoscut pe bunicul și totuși știa foarte multe despre el. Deseori, adulții povesteau multe povești despre el la focul de tabără. Cele mai multe însă le aflase de la bunica lui, Pană Albă. Ea știa să povestească minunat. Când povestea, Micul Lup închidea ochii și își închipuia cum mergea la pescuit cu bunicul său. Nu avea curajul să se așeze într-o canoe, căci în ciuda celor opt primăveri pe care le număra, încă nu știa să înnoate. Se temea îngrozitor de apă. De aceea ceilalți copii din sat râdeau de el poreclindu-l Iepure Laș. Asta îl întrista foarte tare.

„Dacă bunicul tău ar mai fi printre noi, te-ar fi învățat de mult să înnoți", îi spunea foarte des Pană Albă.

„Da, dacă ..." Micul Lup oftă din nou observând cum vânătorii își trăgeau canoele la mal. Între corturi, femeile deja ațâțau focul ca să prăjească peștii pentru cină.

Micul Lup se ridică să meargă spre ele când dintr-o dată văzu strălucind ceva pe o mică insulă din mijlocul râului. Se opri curios privind în amurgul care se lăsa.

Într-adevăr, pe insulă ardea un foc de tabără. Dintr-o dată Micul Lup se emoționă foarte tare. „În mod sigur este din nou un spion din tribul ciorilor" îi trecu prin cap. Războinicii acestui trib nu erau prea prietenoși. Și mai puțin în pragul iernii. Iar și iar încercau să fure proviziile pe care le-au făcut cei din tribul Micului Lup pentru iarna lungă și grea.

Micul Lup se gândi să fugă în sat să le povestească celorlalți despre descoperirea sa, însă îi veni o idee mai bună. Aceasta ar fi o ocazie nemaipomenită să dea dovadă de curaj față de ceilalți. L-ar descoperi singur pe spionul tribului ciorilor și ar dovedi astfel cât este de curajos.

Inima îi bătea foarte tare când coborî cățărându-se pe stânci până la râu, unde se furișă în taină la canoele care stăteau părăsite la mal. De aici de jos strălucirea focului de pe insulă nu se vedea așa de clar deoarece se ridicase ceața peste râu. Însă Micul Lup nu ezită. Era ferm decis să vâslească până pe insulă. Împinse una dintre canoele mai ușoare în apă și se urcă în ea. Micul Lup stătea în genunchi în canoe așa cum văzuse că fac războinicii, luă vâsla și ieși în largul râului. Canoea era mult prea mare pentru el, însă se lăsa dus de curenții apei și înainta repede. Și în sfârșit văzu insula la un pas în fața lui.

Dintr-o dată Canoea fu prinsă într-un vârtej. Niște valuri uriașe se spărgeau de canoea îngustă astfel încât se clătina periculos încoace și încolo.

Micul Lup încerca să se se țină de canoe, ceea ce nu era deloc ușor. Nu știa cum să se comporte corect într-un astfel de vârtej. Micul Lup își pierduse echilibrul și căzu cu capul pe dinainte în apă scotând un strigăt ascuțit.

Apa era foarte adâncă. Valurile se spărgeau deasupre capului lui, iar hainele ude îl trăgeau în jos. Micul Lup înghiți foarte multă apă. Dădea disperat din mâini ca să iasă la suprafața, însă nu știa unde este sus și jos.

Dintr-o dată simți cum cineva îl prinse de braț trăgându-l în sus. Ieși la suprafață gâfâind și răsuflând și încerca să ia o gură de aer. Încă tot simțea cum îl țineau acele brațe puternice. Nu vedea nimic. Ceața era mult prea deasă.

„Nu-ți fie frică," îi spunea dintr-o dată o voce groasă și necunoscută direct lângă el. „Acum fă exact ce-ți spun eu". Apoi necunoscutul îi explică cu mare răbdare fiecare mișcare de înnot în timp ce-l susținea de burtă cu cealaltă mână.

Micul Lup se mira. Cât era de ușor să înnoți. Dacă ar fi știut asta dinainte, ar fi făcut de la bun început tot posibilul pentru a învăța să înnoate. Atunci ceilalți copii n-ar fi râs de el. De ja după scurt timp mișca mâinile și picioarele atât de bine, de parcă n-ar fi făcut niciodată altceva. Chiar și când simți că brațul ajutător dispăruse de sub burta lui, el înnotă mai departe fără frică și ajunse repede la malul salvator. Cu toate că tremura de frig, trebuia să recunoască că a fost o senzație frumoasă să alunece prin apă.

Se trase la mal epuizat și privi împrejur. Însă nu se vedea nici urmă de salvatorul lui. Se așeză în nisip cu genunchii moi și tremurând de frig și privi spre insulă. Ceața se ridicase la fel de repede cum venise și odată cu ea dispăruse și lumina de pe insulă. Oricine ar fi fost pe insulă știa acum că a fost descoperit și și-a luat tălpășița.

Micul Lup zâmbea mulțumit. Sigur că nu-l va trăda pe războinicul necunoscut. Lui îi datora viața și chiar mai mult decât atât. Micul Lup rânjea și se îndreptă ud ciuculete către sat.

A doua zi o rugă pe bunica sa Pană Albă și pe copiii din sat să vină cu el la râu. Toți îl urmăreau curioși pentru că nu le spusese ce îi va aștepta acolo. Fără mari explicații Micul Lup sări în râu și înnotă îndemânatic prin apă. Surpriza i-a reușit: de atunci nimeni nu l-a mai poreclit Iepure Laș.

Fantoma și nimfa

Fantoma Geso își scoase curioasă capul pe fereastra din acoperișul unei vechi vile. Jos pe stradă domnul Sonntag (germana: duminică) puse câteva valize și o umbrelă de soare în portbagajul mașinii. Doamna Sonntag încuie ușa vilei. Purta pe cap o pălărie de soare imensă.

„Mergem la mare," îi strigă vecinei.

„La mare este frumos," visa vecina și povestea de valuri zgomotoase, scoici minunate și o plaja cu nisip cald. Geso ciuli urechile. Nu fusese încă niciodată la mare. Dacă era atât de frumos acolo, vroia și el să vadă odată marea. Și așa se strecură repede pe scări în jos și se așeză pe bancheta din spate a mașinii.

Doamna și domnul Sonntag nu s-ar fi gândit că în casa lor trăiește o fantomă și nici decum că fantoma va călători cu ei, pentru că fantomele sunt doar invizibile. Călătoria era lungă și Geso ar fi vrut să întrebe când ajung în sfârșit la destinație. Deoarece nu vroia să-i sperie pe oameni, se foia dintr-o parte în alta pe bancheta din spate.

Când ajunseseră în sfârșit la mare, se însera deja. Domnul și doamna Sonntag cărară valizele în hotel. Erau foarte obosiți și merseră imediat la culcare. Însă Geso era treaz și o luă spre mare. După puțin timp deja se auzea vâjâitul mării. Când pluti peste dig zări valurile care săreau sălbatice peste plajă. Era chiar la fel de frumos ca în descrierea vecinei. Geso sări îndrăzneț pe nisipul moale în goana valurilor. De îndată veni un val mare care îl udă din cap până la picioare.

„Brr, cât de rece este apa," strigă Geso scuturându-se.

Când văzu cămașa udă leoarcă, se sperie foarte rău. Apa sărată de mare îl făcuse vizibil. Și astfel stătea acolo cu cămașa udă sperând că nu va trece nimeni pe lângă el să-l vadă în halul ăla. Geso mișcă din urechi – ca întotdeauna când vroia să se facă invizibil. Însă de data asta nu-l ajuta cu nimic. Rămase vizibil. Noroc că se întuneca deja și pe plajă nu mai era nici țipenie de om. Geso mișca disperat din urechi însă nu se întâmpla nimic. În cele din urmă se așeză în nisip plângând.

Nele, o mică nimfă, auzi plânsetul lui. Se uită curioasă din apă și înnotă mai aproape de plajă. Când o văzu pe fantoma cea tristă, o întrebă de ce plânge. Atunci Geso îi povesti sughițând ce pățanie avusese.

„Nu trebuie să plângi din cauza asta", îi spuse nimfa.„Doar ești o fantomă foarte drăguță. Când te vor vedea oamenii, sunt sigură că te vor admira."

„Dar fantomelor le este frică de oameni. Înțelegi?", spuse Geso sughițând.„Noi fantomele suntem vizibile doar foarte rare ori."

Atunci Nele îl înțelese pe Geso deoarece nici nimfele nu se arătau oamenilor aproape deloc.

„Atunci de ce nu vii la mine ca să te ascund la noi în mare," îi propuse Nele repede.

„Dar nici nu știu să înnot", sughiță fantoma.

„Și atunci de ce te perinzi pe lângă apă?", strigă nimfa speriată.

„Nu știi cât este de periculos dacă nu știi să să înnoți? Un val mare ar fi putut să te tragă în mare!"

„Ah, ar fi fost mai bine să fi rămas acasă," plângea fantoma.

Atunci nimfa decise să-l ajute pe Geso. Îl liniști și-l învață să înnoate în noaptea aceea.

A doua zi dimineață, când soarele răsărea peste mare, Geso știa să înnoate încă încа nu era în stare să se scufunde până pe fundul mării cu nimfa pentru a se ascunde de oameni. Spre deosebire de nimfă, Geso trebuia să-și scoată capul din mare ca să ia aer.

„Doar eu sunt fantomă și nu pește," spuse Geso.

„Așa e," spuse nimfa zâmbind. „Și vei și rămâne fantomă." Nele îl sfătui să se ascundă pe plajă.

Geso era de acord și promise să se întoarcă pe înserate. Apoi se strecură printre coșurile de plajă colorate în căutarea unui ascunziș potrivit. Un coș de plajă cu dungi albe și verzi îi plăcu extraordinar de mult. Se uită în toate părțile și se strecură repede înăuntru. Geso închise coșul ca să nu-l vadă nimeni. Apoi fantoma se tolăni pe bancheta din coș și adormi. Nu trecu mult timp până când apărură primii oameni pe plajă și începură să-și deschidă coșurile de plajă. Coșul lui Geso nu-l deschise nimeni și astfel dormi adânc și bine până după masă.

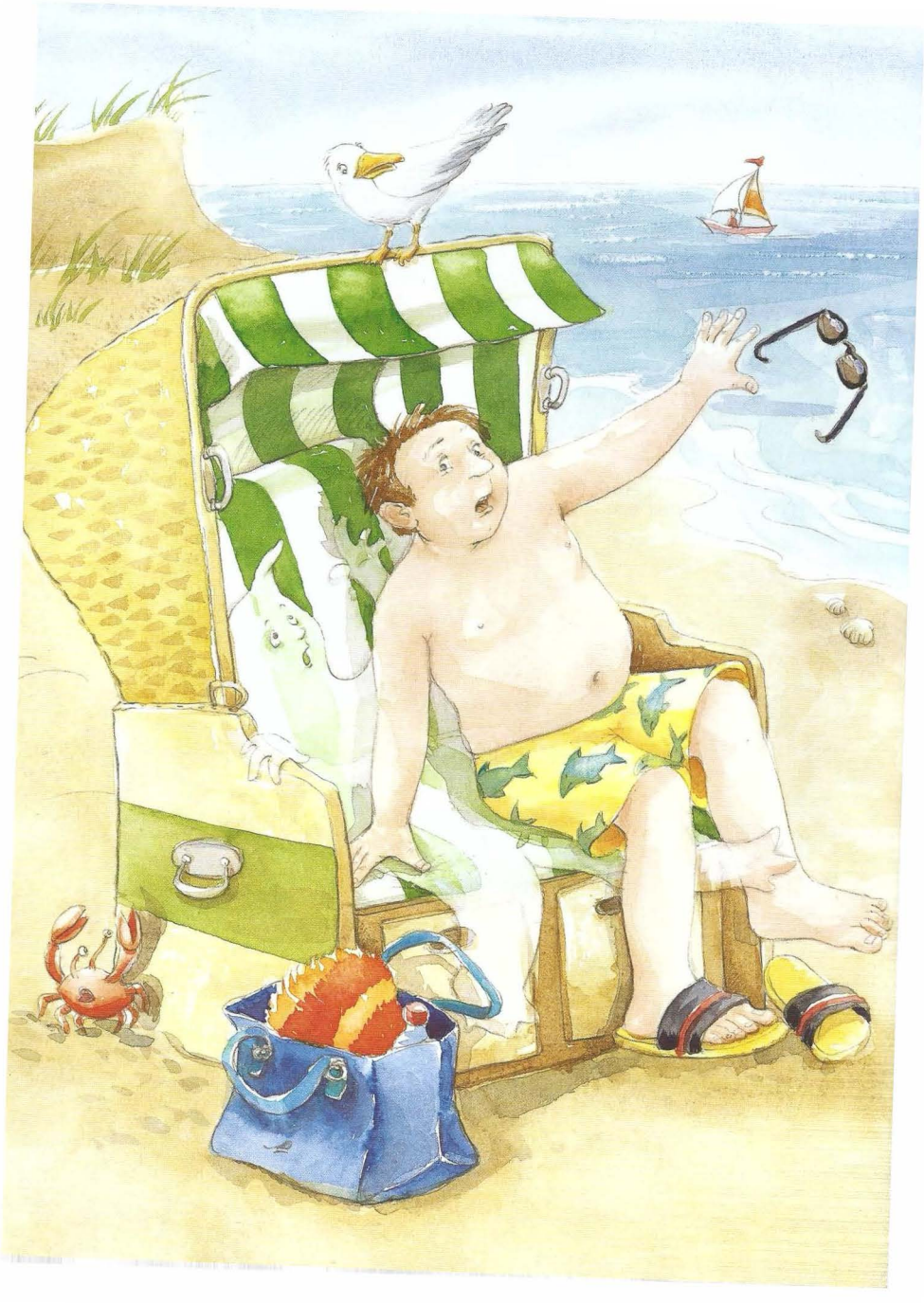

Însă dintr-o dată cineva trăgea de coșul lui de plajă. Începu să miște urechile înfricoșat în speranța de a deveni totuși invizibil. În acel moment un bărbat corpulent deschise fotoliul. Se așeză bine dispus pe bancă, chiar acolo unde stătea fantoma.

„Auuuu!" strigă Geso.

Bărbatul sări uimit când auzi urletul. Se mira cine ar fi putut să strige „au!" căci banca era goală. Geso sărise repede din coșul de plajă. Se pare că nu-l văzuse nimeni. Atunci își dădu seama că, între timp, cămașa lui se uscase și era din nou invizibil. Geso era foarte fericit și făcu o plimbare pe plajă. De data asta avu mare grijă să nu se ude iarăși.

Seara se întâlni din nou cu nimfa și se distrară foarte bine împreună. De atunci Geso dormi în fiecare zi într-un coș de plajă, iar noaptea se întâlnea cu nimfa. Geso și nimfa au au devenit cei mai buni prieteni.

Însă după trei săptămâni, Geso trebui să-și ia rămas bun de la nimfă dis de dimineață deoarece nu vroia să întârzie la plecarea spre casă planificată a familiei Sonntag. La despărțire nimfa îi făcu cadou o scoică foarte prețioasă de pe fundul mării.

„Când mă întorc, vei primi și tu un cadou," strigă Geso făcând cu mâna nimfei care dispăruse în adâncurile mării. Apoi fantoma se îndreptă repede spre hotel, unde domnul și doamna Sonntag își puneau deja valizele în portbagajul mașinii.

La întoarcere Geso stătea din nou invizibil pe bancheta din spate a mașinii. Când o auzi pe doamna Sonntag spunând că anul viitor vor merge din nou în concediu la mare, Geso fu atât de fericit încât aplaudă puternic. Doamna Sonntag auzi aplauzele și întoarse capul uimită. Geso scăpă scoica din mână de frică și aceasta căzu pe banchetă. Cum era invizibil, doamna Sonntag nu văzu decât scoica de pe banchetă. Se miră și luă scoica cea frumoasă întrebându-se cum a ajuns acolo. Apoi ridică doar din umeri și o puse în poșetă.

Seara familia Sonntag și Geso ajunseră acasă. Doamna Sonntag puse scoica pe dulăpiorul din sufragerie, lângă farul minuscul pe care îl cumpărase în vacanță. Geso era fericit și pluti în pod unde se strecură în lada lui de dormit. Noaptea, când domnul și doamna Sonntag dormeau, pluti încet spre sufragerie unde își puse scoica la ureche. Atunci auzi vâjâitul plăcut al mării. Și Geso avea impresia că mirosea aproape aerul sărat de mare. Își amintea zâmbind de timpul minunat petrecut la mare împreună cu Nele, oftând de câteva ori cu glas tare. Ce bine că familia Sonntag dormea bușteanu după călătoria lungă și nu-l auzea pe Geso în sufragerie.

„Ne întoarcem la anul", șopti Geso. Apoi pluti înapoi în pod unde o visă pe nimfa Nele la mare.

Bătrâna Maria și ciorile isteațe

Pe una din multele insule care aparțin de Grecia se afla un mic sat de pescari la poalele unui munte înalt. Sus deasupra satului pe un povârniș erau două case. Una era mare și fusese foarte impozantă în trecut. Însă acum era părăsită de mult, grădina era sălbăticită și zidul care dădea spre stradă era dărâmat în multe locuri. Cealaltă casă era mititică de tot. Stătea în umbra unui pin imens în care cuibăreau un cârd de ciori domesticite. În această căsuță trăia bătrâna Maria.

Maria avea o capră, niște găini ciufulite și un pisic bătrân pe nume Platon. În mica grădină cultiva fasole verde, roșii și ceapă. Însă comorile ei erau stupurile de albine și un măslin bătrân.

Mierea Mariei era faimoasă pe toată insula. Era groasă și aurie și mirosea a salvie și timin și a mirodenii care creșteau acolo sus pe munte. Însă banii pe care îi câștiga Maria cu vânzarea mierii în piața din sat, îi ajungeau doar pentru strictul necesar. Maria nu era o femeie bogată.

De aceea era bucuroasă că mai avea și un măslin bătrân în gradina casei celei mari. Cu toate că era deja bătrân, încă mai dădea roade bogate în fiecare toamnă. Recolta măslinelor era muncă grea: trebuia să bată pomul cu un băț lung, să ridice măslinele și să le ducă coș cu coș până la căsuța ei. Însă cu uleiul pe care scotea din măsline putea să gătească un an întreg. Astfel trăia bătrâna Maria.

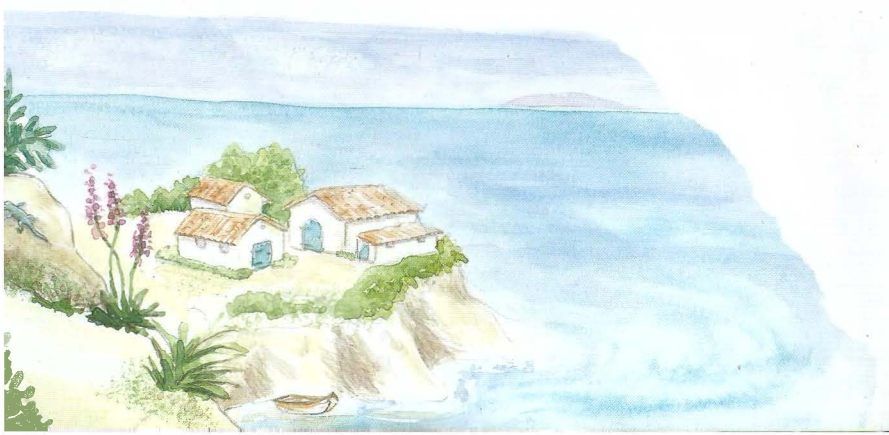

Însă apoi se schimbă totul. Un om bogat din Atena cumpără casa cea mare. În fiecare zi se auzea ciocănitul zidarilor care veneau cu camioneta să repare casa veche. Reparau acoperișul, ferestrele și zidul din grădină. Construiră chiar și o piscină.

La începutul vacanței de vară era totul gata și noul proprietar veni cu prietenii săi. Ziua făceau un tur cu motocicletele peste poteci înguste de munte, iar noaptea chefuiau gălăgios lângă piscină. Când treceau pe lângă casa Mariei, nici nu o salutau.

Maria fu bucuroasă când la sfârșitul lui august, prietenii se întoarseră din nou la Atena și era mai liniște. Cu noul vecin încă nu vorbise nici un cuvânt.

Bătrânul măslin stătea acum dincolo de zidul cel nou și era de neatins. Toamna măslinele erau coapte. Mai întâi erau verzi, apoi se colorau spre negru încetul cu încetul și până la urmă cădeau din pom în praf. Maria privi la toate acestea cu mare tristețe.

Într-o bună zi sună la ușa casei celei mari.

„Ce doriți?", o întrebă vecinul cu un ton neprietenos.

„Vreau să mă prezint", răspunse Maria. „Mă numesc Maria și locuiesc dincolo, în acea căsuța aceea."

„A, da. Bine", răspunse bărbatul. „Eu sunt Nikos Papandreou. Și acum vă rog să mă scuzați – sunt foarte ocupat."

„Doar o clipă!", se rugă Maria.

„Da, ce este?"

„Măslinele din grădina dumneavoastră sunt răscoapte. Dacă n-aveți nevoie de ele, aș dori să le culeg eu cu mare plăcere!"

„Cum așa? Doriți să culegeți măslinele mele? Nicidecum! Mai bine să putrezească!" Cu aceste cuvinte Nikos Papandreou îi trânti ușa în nas.

Seara când soarele apunea deasupra mării, Maria stătea tristă în fața ușii și-l mângâia pe Platon care stătea în poala ei. Deasupra ei, în vechiul pin stăteau ciorile.

„Of, Platon, ce să fac?", ofta Maria disperată.„Domnul Papandreou lasă măslinele astea frumoase să putrezească. Ce risipă! Și acum din ce să fac eu ulei?"

Platon torcea și nu dădu niciun răspuns. În pin se auzi dintr-o dată un trosnit și un zgâțâit. Tot cârdul de ciori se ridicase în aer și zbură peste drum la bătrânul măslin. Ciorile se întorceau îndată și fiecare dintre ele avea în cioc o măslină coaptă. O depuseră la picioarele Mariei și-și luară din nou zborul.

De ja după puțin timp se formase un mic munte de măsline pe jos în fața Mariei. Atunci fața Mariei se lumină. Luă un coș și duse măslinele în căsuța ei.

Dintr-o dată domnul Papandreou ieși în grădină gesticulând cu brațele.„Dispăreți, monștrilor!", urla la ciori.„Lăsați-mi măslinul în pace!"

Însă ciorile nici nu se gândeau la așa ceva și se abăteau asupra lui cu strigăte. Zburau atât de aproape de capul lui încât domnului Papandreou i se făcu frică și dispăru în casă.

Ciorile munciră toată noaptea și dimineața culeseseră toate măslinele. A doua zi Maria scoase toată ziua uleiul din ele.

Seara luă o sticlă de ulei și sună din nou la ușa domnului Papandreou. „Ciorile mele vă trimit această sticlă de ulei!", îi spunse râzând.

Domnul Papandreou luă sticla, îi mulțumi și spuse:„Ați câștigat, Maria. Îmi pare rău ca am fost așa de nepoliticos. De-acum încolo puteți să recoltați măslinele în fiecare an. Și sper să putem deveni buni vecini!"

„Da, asta sper și eu", răspunse Maria.

Iar apoi se întoarse la căsuța ei unde ciorile o așteptau deja în copac.

Monstrul din bucătărie

Luca și Peter stau în camera lor și se plictisesc. În după masă aceasta de fapt aveau de gând să se joace de-a detectivii în grădină. Le place cel mai mult să caute urme, să adune dovezi și să asculte în taină discuțiile între indivizii suspecți. Însă chiar în momentul în care se ascund printre tufe pentru a-l observa pe domnul Hagelkorn cum muncește prin grădină, începe dintr-o dată să plouă. Acum plouă deja cu găleata. Ploaia lovește geamul zgomotoasă. Din când în când tună și fulgeră nemaipomenit de tare.

Din camera lui Simon, fratele lui Peter, se aud niște zgomote înfricoșătoare. Peter știe exact ce face acum fratele său. Joacă la calculator „Vânătoarea de monștri 4" pe care i l-a împrumutat un coleg de clasă. Peter și Luca trag curioși cu urechea la ușă. Ar fi preferat să poată să se uite și ei cum joacă Simon. Dar mama le-a interzis asta înainte de a merge la o cafea la doamna Hagelkorn care-și sărbătorește ziua onomastică.

Dintr-o dată sună telefonul. Simon iese din cameră și răspunde. „Alo ... mama? ... Da, bine. ... Ți le aduc îndată." Închide telefonul și intră în camera copiilor.

„Merg repede până la doamna Hagelkorn să-i duc mamei pozele din ultimul concediu", spune. „Mă întorc imediat."

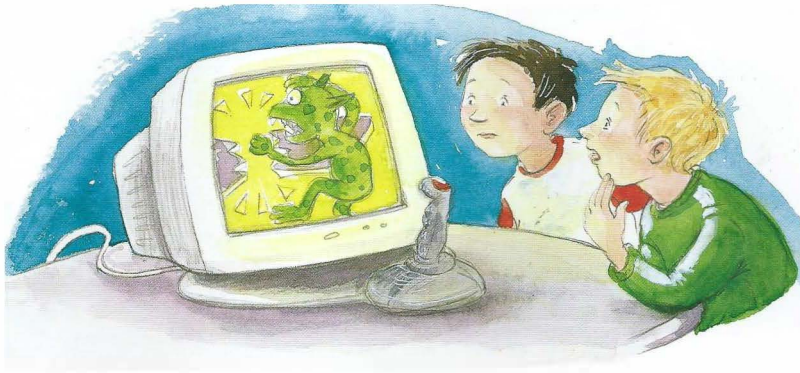

Apoi intră în sufragerie și ia pozele de pe masă. Când trage ușa după el, se face dintr-o dată liniște. Ei da, este aproape liniște. Din camera lui Simon încă se aud acele zgomote îngrozitoare. În graba sa, a uitat să închidă calculatorul.

Peter se uită la Luca și zâmbește:„Gata, vino! Este șansa noastră să aruncăm și noi o privire la jocul„Vânătoarea de monștri 4." Luca este încântat de idee. Se strecoară repede în camera lui Simon. Pe ecran se vede un monstru uriaș cu un singur ochi care bate cu pumnii la poarta unui vechi castel. În același timp scoate niște urlete îngrozitoare. Peter și Luca se uită fascinați pe ecran: acum monstrul a reușit să spargă poarta. Se trage cu pași grei prin imensul hol de intrare distrugând cu labele uriașe toată mobila care-i stă în drum ...

Afară fulgeră și tună îngrozitor și în aceeași clipă ecranul calculatorului se face negru.

„Of, ce păcat", se supără Peter și privește pe fereastră.„S-a tăiat curentul! Chiar acum când jocul era așa de captivant. Ce tâmpenie de furtună!" Pune mâna pe cutia jocului și se uită la imaginile cu monștrii înfiorători. Luca își mușcă buzele de frică și șoptește:„Ar fi mai bine să mergem iar la tine în ... "

„Buf! Trosc!" Zgomotele vin de pe hol.

Luca se sperie și tresare. "Ce ... ce-a fost... ce-i asta?", bolborosește și se uită uimit la ușa dinspre hol.

„Nu știu", șoptește Peter. Dintr-o dată fața lui se face palidă.„N-am mai auzit niciodată așa ceva." Se apropie încet de ușă și se uită grijuliu după colț. Pe hol nu se vede nimic.

„Poate se întoarce fratele tău?", spune Luca plin de speranță.

„Mai bine rămânem aici", spune Peter.„Dacă ne prinde în camera lui, iese ceartă." Îl cheamă pe Luca. „Trebuie să ajungem cumva dincolo", șoptește arătând spre ușa camerei de copii. Apoi își ia inima-n dinți și o ia la fugă prin hol. Luca fuge după el.

„Trosc! Pleosc!"

Zgomotele vin acum din bucătărie. Însă pe Peter nu-l interesează. Trântește ușa și răsucește repede cheia.

„Uf, am reușit", oftează greu și se așează pe pat. Luca s-a ghemuit fricos în colț lângă lada cu jucării. Din bucătărie se aude troncănitul zgomotos al monstrului. Căci trebuie să fie un monstru, unul uriaș de tot. Amândoi sunt de acord că este un monstru. Cine altcineva ar putea să facă astfel de zgomote înfiorătoare?

Cei doi prieteni tresăreau la fiecare troncănit. Cele câteva minute care trec li se par o eternitate. Apoi îl auziră pe Simon întorcându-se. Peter se repede la fereastră și-i spune fratelui: „Atenție, Simon, ai grijă! La noi în bucătărie se află un monstru periculos!"

Însă Simon zâmbește doar. Il aud pe Simon mergând în bucătărie.„Îți arăt eu ție! Tu nu-mi scapi!"

Din bucătărie se aude un trosnet. Apoi se face liniște. S-a terminat gălăgia. Peter și Luca se miră cu gurile deschise. Na-r fi crezut niciodată că Simon este atât de curajos.

„Acum puteți să ieșiți", strigă Simon pufnind în râs și bate la ușa camerei lui Peter. „Am învins monstrul. Vreți să vedeți și voi?"

Sigur că cei doi prieteni vor să vadă ce s-a întâmplat. Peter răsucește cheia și deschide ușa cu grijă. Simon stă în fața ușii și zâmbește. „Uitați-l pe monstrul vostru", spune și le arată o bucată de gheață de pe care picură apa.„Nu știați că mama decongelează frigiderul, voi care sunteți super detectivi?"

Mătura vrăjitoarei cea geloasă

Vrăjitoarea Trixi se uita fericită la noua ei casă. Se mutase de curând într-o căsuță mică și colorată la marginea pădurii. Peste tot mai erau încă lăzi cu lucruri pe care trebuia să le desfacă.

Dintr-o dată lumina tremură și se auzi un zgomot atât de puternic încât se zguduiau pereții căsuței. Dintr-o dată ateriză un pachet pe masa din bucătărie.

„Ce-a fost asta?" strigă mătura vrăjitoarei numit Curățel care și-a căutat un loc lângă patul lui Trixi. Acum a căzut pe jos de frică.

„Probabil este prietenul nostru magicianul care face iar vrăjile sale", se bucură vrăjitoarea.„Ia uitați, mi-a trimis un pachet de bun venit în noua mea căsuță." Vrăjitoarea Trixi arăta spre cartea de vizită care atârna de pachet. Deschise pachetul cu mare curiozitate.

„O, ce cadou minunat!" exclamă bucuroasă și scoase o nouă mătură de vrăjit din pachet. Însă Curățel nu se bucura la fel de pachet ca și Trixi. Se uita nedumerit la noua mătură.

„Ce cadou de prost gust!", remarcă morocănos.„Nici nu-ți trebuie mătură nouă", bolborosi„doar mă ai pe mine." Curățel se uită foarte urât la noua mătură.

Vrăjitoarea însă vroia să încerce pe loc cât de bine zbura noua mătură. Râdea și chicotea în timp ce zbura nepăsătoare pe noua ei mătură. Curățel era proptit de un copac în fața casei și privea fără cuvinte ce făcea vrăjitoarea cu noua mătură. Nu-i plăcea deloc ce vedea.„Sunt sigur că de-acum încolo Trixi va zbura mereu pe noua mătură pe când eu rămân în colț până mă acresc", se gândea Curățel întristat.

După ce vrăjitoarea Trixi ateriză, rezema noua mătură de copac lângă Curățel. Astfel putea să-o admire toată lumea. Curățel însă se uita gelos la noua mătură.

„Eu mă numesc Măturica", îi șopti noua mătură la ureche. „Și pe tine cum te cheamă?"

„Eu sunt Curățel", troncăni mătura vrăjitoarei fără nici un chef.

„Povestește-mi ceva despre vrăjitoarea ta", îl ruga Măturica.

„N-am chef", răspunse Curățel supărat, începând să măture în fața copacului. Făcea din adins mult praf și noua mătură era sufocată într-un nor de praf.

„Lasă asta!" strigă Măturica. „Nu vezi că mă murdărești!"

Când vrăjitoarea auzi gălăgia și văzu cum Curățel o supăra pe noua mătură, strigă la el. Acum Curățel era foarte supărat. Stătea rezemat de copac și nu mai scotea un cuvânt. Era jignit și rămase înțepenit acolo până seara când vrăjitoarea le chemă în căsuță pe cele două mături. Pe Curățel îl puse într-un colț întunecat iar pe Măturica lângă patul ei.

„Asta este culmea", se gândea Curățel. „Acum mătura cea nouă mai stă și pe locul meu lângă patul lui Trixi și eu trebuie să stau în colț." Curățel era atât de supărat din cauza asta încât nu putu să doarmă toată noaptea.

A doua zi avea loc marea petrecere de vrăjitori sus pe deal. Curățel era curios pe care mătură Trixi avea de gând să zboare. Pe înserate, Trixi se pregăti de petrecere și se îmbrăcă extraordinar de frumos. Și Măturica se uita în oglindă, își așeza părul ei de mătură și își legă o fundă colorată de coada măturii.

Până acum Curățel nu punea mult preț pe cum arăta. Dar acum se privi și el în oglindă. Arăta ciufulit și părul de mătură era murdar și stătea în toate direcțiile. Curățel trebuia să recunoască că Măturica arăta mult mai bine decât el. De fapt Măturica îi plăcea chiar foarte mult. Curățel decise să se facă frumos și el. Zbură la pârâul din apropiere, se spălă și-și puse și el o fundă.

Când vrăjitoarea o văzu pe vechea ei mătură, și se miră: „De ce te-ai aranjat așa de frumos?", o întrebă.

„Pentru că vreau să merg și eu la petrecerea vrăjitoarelor", răspunse Curățel.

„Te-aș fi luat cu mine și așa cum ești", răspunse vrăjitoarea Trixi.

Vestea asta îl bucură foarte tare pe Curățel. Iar când vrăjitoarea mai adaugă:„Doar noi zburăm întotdeauna împreună la petrecere!"îi creștea inima. Însă o luă și pe Măturica cu ea la petrecere, ceea ce-l cam supăra pe Curățel.

„Zbori acasă, tu n-ai ce căuta aici", îi spunea supărat măturei celei noi. „Asta e vrăjitoarea mea!"

Însă Măturica nu-l băga în seamă, zbură repede pe lângă el și se legăna sub nasul lui.

„Ce mătură impertinentă", se supără Curățel.

„Lasă-o în pace", îi șopti vrăjitoarea. „Doar e nouă și nu știe prea bine cum să se comporte."

Curățel însă era tot mai gelos.

La petrecere toată lumea admira noua mătură a vrăjitoarei Trixi. „Este cel mai nou model și este foarte rapidă", o lăuda Trixi. Nici un cuvânt de recunoaștere la atenția lui Curățel.

Atunci apăru o mătură elegantă cu părul roșu aprins și o invită la dans pe Măturica. Spre mirarea lui Curățel, Măturica acceptă invitația și se legăna veselă prin aer cu mătura cea elegantă.

„Cum are curajul să danseze cu Măturica mea?", îi trecea prin cap . Când Măturica se întoarse de la dans, Curățel o invită repede la dans, înainte să o facă altcineva. Cu cât dansa cu ea, cu atât îi plăcea tot mai tare. Cele două mături dansară împreună toată noaptea. Și lui Măturica Curățel îi plăcea atât de mult, încât se lipea strâns de el. În drum spre casă Măturica zbura foarte aproape de Curățel. Și pe zi ce trecea, se plăceau tot mai mult.

De la petrecere încolo, cele două mături stăteau noaptea amândouă lângă patul lui Trixi. Curățel stătea în fiecare dimineață în fața oglinzii și-și aranja părul pentru a o impresiona pe Măturica. Trixi era tare mulțumită că cele două mături se înțelegeau atât de bine.

Într-o zi, Curățel observă cum Măturica era foarte tristă. Când se apropie de ea, văzu cum îi curgea o lacrimă pe coadă în jos. „Dar Măturica, de ce ești tristă?", o întrebă speriat.

„Este atât de frumos la voi. Dar eu sunt o mătură de vrăjitoare și vreau ca să zboare o vrăjitoare pe coada meu. Mereu trebuie să zbor pe lângă tine și Trixi", plângea Măturica.

„Cum ar fi dacă schimbăm locurile din când în când?", îi propuse Curățel.

„Nu e același lucru. Eu vreau să am vrăjitoarea mea, la fel ca tine", se plângea Măturica.

Curățel o înțelegea și se apropie de ea încercând să o consoleze. Trxi care asculta-se și ea discuția din întâmplare, se gândea cum ar putea să o ajute pe Măturica.

Într-o zi veni în vizită Lucy, vrăjitoarea din pădurea vecină. Pentru ea drumul fuse-se greu deoarece nu avea mătură de vrăjitoare. Seara la despărțire Trixi i-o făcu cadou pe Măturica. Lucy fu foarte fericită, iar Măturica se bucură tare de tot că de-acum încolo avea și ea o vrăjitoare. Numai Curățel era puțin supărat când Măturica își luă zborul cu Lucy pe coadă.

Noaptea, când luna este foarte clară, Curățel încă mai zboară în taină în pădurea vecină și o ia pe Măturica. Atunci zboară împreună prin aer până sus la nori. Și cine se uită bine de tot, îi poate vedea pe cei doi îndrăgostiți în lumina lunii cum dansea-ză printre nori.

Domnul Gri și Papa Galul

Domnul Gri trăia într-un mic apartament într-o clădire mare într-un oraș de mărime mijlocie. În fiecare dimineață își făcea exercițiile de gimnastică pe balcon iar apoi mergea în biroul său la ministerul de finanțe. Stătea toată ziua în birou și se ocupa cu declarațiile fiscale ale persoanelor căror nume începeau cu L, M, N, O, P sau Q. El muncea foarte silitor și șefii lui nu aveau de ce să-l critice. Însă colegii lui aproape nici nu-și dădeau seama de prezența lui. Asta însă nu-l supăra deloc.

Seara, domnul Gri se ocupa de colecția sa de monezi străine. Le scotea din husele de plastic, privea cu atenție imaginile pe recto și pe verso și le lustruia cu o batistă moale. De multe ori calcula oare care ar fi valoarea lor în alte devize. Știa cum să calculeze valoarea dolarilor canadieni în yeni japonezi sau valoarea bhatului tailandez în lire malteze. Jocul acesta îi făcea mare plăcere.

Vinerea mergea la o partidă de șah în cafeneaua de la colț. Iar vara mergea la munte în Austria. Așa trăia domnul Gri și era destul de mulțumit.

Într-o dimineață când tocmai își făcea exercițiile de gimnastică pe balcon, Papa Galul stătea pe scaun și-l privea pe domnul Gri cu căpșorul ușor înclinat.

Papa Galul era de culoare verde ca iarba proaspătă. Sub aripi avea câteva pete roșii, iar pe aripi avea niște pene albastre ca marea. Era un exemplar deosebit de frumos al papagalilor de lux. Domnul Gri, care nu știa nimic despre papagali, spuse doar:"Ce ciudat!"

„Ciudat, ciudat!", îl imită Papa Galul.

„Dar știi să vorbești!" exclamă domnul Gri surprins.

„Vorbit! Vorbit! Vorbit!", replică el și se mișcă în sus și în jos pe spătarul scaunului.

Domnul Grau uitase de genoflexiuni. Merse în bucătărie unde umplu o mică oală cu apă. Căută prin dulap și găsi undeva niște alune care rămăseseră acolo de la Crăciun. Și mai avea și un măr suculent. Veni pe balcon cu micul dejun.„Uite, ... este pentru tine", spuse.

„Pentru tine, pentru mine – uite ce minune!" exclamă Papa Galul bine dispus și spărgea nucile atât de repede, încât cojile zburau peste balustrada balconului în jos.

Domnul Gri se uită la oaspetele lui și apoi la ceas. Era timpul să plece!

„Acum trebuie să plec", explică.

„Plecați acum! Asta vă spun!", bolborosi Papa Galul.

Domnul Gri își puse pălăria și plecă din apartament. Însă când ieși în stradă, auzi un zgomot deasupra lui. Iar apoi Papa Galul aterizează – zdup – direct pe umărul lui drept.

„Ei, lasă-mă în pace!" strigă Domnul Gri încercând să se debaraseze de el.

„Lasă-mă în pace! Aici îmi place!", strigă Papa Galul cârâind cu glas tare. Se părea că se simțea foarte bine pe umărul Domnului Gri!

Unii trecători se opreau și râdeau. Domnului Gri îi era tare rușine. Oftă și o luă la fugă către birou cu papagalul pe umăr.

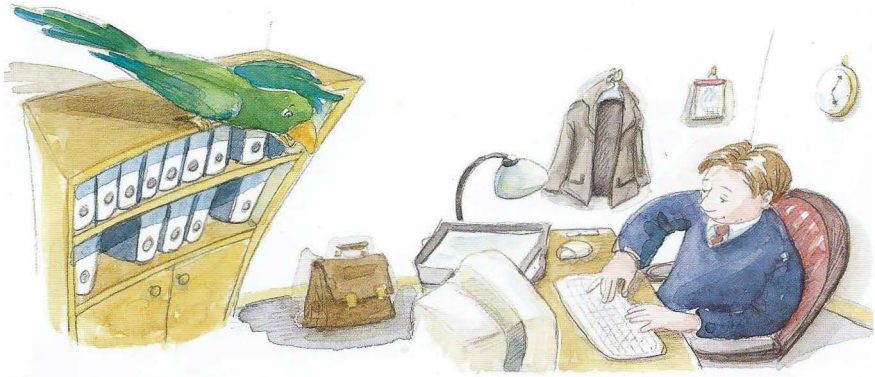

Din ziua aceea Domnul Gri și Papa Galul erau nedespărțiți. În birou Papa Galul stătea sus pe dulapul cu acte unde aștepta răbdător până când se încheia ziua de muncă. Seara îl privea pe domnul Gri cum își sorta monezile. În cafeneaua de șah se plimba pe bar în colo și încoace și „vorbea" cu ceilalți oaspeți. Și bineînțeles că-l acompania pe Domnul Gri oriunde mergea. Câteodată mai zbura o bucată din drum, însă de cele mai multe ori îl purta Domnul Gri.

Cei doi deveniseră repede o mică senzație prin vecinătate. Domnul Gri nu făcuse niciodată cunoștință cu atâția oameni. Dintr-o dată persoane străine întrau cu el în vorbă și râdeau de glumele Papa Galului. Toți copii vroiau să-l mângâie și o doamnă foarte amabilă îi și invită la prăjitură și cafea și semințe de floara soarelui.

Această situatie dură o săptămână. Însă într-o după masă un bărbat îl abordă pe Domnul Gri și strigă:„Dumneavoastră! Stați pe loc!"

„Dar ce s-a întâmplat?", întrebă domnul Gri cu mirare.

„Este papagalul dumneavoastră?", îl întrebă bărbatul cu un ton sever.

„A zburat la mine pe balcon de câtva timp", îi spuse domnul Gri.

„Zburat! Zburat!", cârâi Papa Galul.

„Această pasăre a zburat din magazinul de animale din strada Izvorului! Cine îl aduce înapoi primește ca răsplată 100 de lei. Haideți, ia dați-mi mie papagalul!"

Domnul întinse mâna după Papa Galul. Acesta strigă nervos, lovi cu ciocul mâna bărbatului și zbură pe un copac.

„Ce animal neastâmpărat!" strigă bărbatul. Mâna îi sângera.

„Neastâmpărat! Neastâmpărat!", era replica Papa Galului care bătea excitat din aripi.

Între timp Domnul Gri avusese timp de gândire. „Haideți să mergem împreună la magazinul de animale să rezolvăm treaba", îi propuse cu voce liniștită.

Bărbatul fu de acord și și Papa Galul îi urmă în zbor.

Când intrară în magazin, domnul Grau văzu cum Papa Galul ateriză pe un indicator stradal din apropiere.

Îi explicară vânzătoarei magazinului situația cu lux de detalii și ea le răspunse: „Va trebui să împărțiți răsplata: 50 de lei pentru fiecare. Și domnul Gri prinde pasărea pentru mine. Asta mi se pare just."

„Ei bine", spuse bărbatul prost dispus. Își luă banii și dispăru fără a mai spune ceva.

Domnul Gri stătea iar pe gânduri și întrebă: „Dar cât costă de fapt un papagal?"

„În mod normal 200 de lei. Dar văd că sunteți un iubitor de păsări și în cazul ăsta vă fac un preț special de 150 de lei", îi explică vânzătoarea cu un zâmbet.

„Zis și făcut!", exclamă domnul Gri. „Vi-l cumpăr pe Papa Galul. Și nici nu am nevoie de ambalaj – îl iau cu mine așa cum este!"

Vânzătoarea se bucură foarte tare și îi scrise o factură ca domnul Gri să poată să dovedească de-acum încolo că Papa Galul era al lui.

Când ieși în stradă cu bonul în mână auzi un cârâit deasupra lui și apoi Papa Galul ateriză – zdup – direct pe umărul lui și-l mușcă tandru de ureche.

„Ce e? Mergi cu mine acasă?" îl întrebă domnul Gri.

„Acasă! Acasă! Am o viață frumoasă", exclamă Papa Galul.

Fulgeraș inspiră aer de circ

După masă, când Fulgeraș era dus afară pe pășunea de la marginea satului nu-i vine să creadă ce-i văd ochii. Pe locul de festivități imediat lângă pășune și-a ridicat cortul un mare circ. În sfârșit viața satului va deveni mai veselă! Poneiul alb stă la gard și privește uimit ce se întâmplă acolo.

În fața cortului, un bărbat jonglează priceput cu mingiile sale. Altul cară un afiș enorm pe lângă Fulgeraș. Pe el sunt desenați un clown haios și un ponei alb ca zăpada decorat cu pene roșii care pășește mândru prin manej.

Fulgeraș este pur și simplu uimit de circul care se instalează. Îi invidiază pe poneii de la circ. Trebuie să aibă o viață foarte palpitantă. Merg din oraș în oraș, au posibilitatea să vadă lumea, pe când sărmanul de el nu văzuse decât locul său de pășune. Călăritul cu copiii este de fapt amuzant. Însă să mergi mereu în trap peste câmpii și pajiște devine destul de pliciticos la un moment dat. Pe când artiștii primesc mereu aplauze! Fulgeraș crede că și el poate să devine cal de circ.

Fulgeraș se întinde în iarba încălzită de soare, închide ochii și începe să viseze. Își închipuie cum ar fi să fie să galopeze mândru prin manej ca ponei de circ. Coama proaspăt pieptănată îi flutură în vânt, iar clopoțeii de pe ham răsună hazliu când sare peste micile obstacole. Spectatorii îl aplaudă impresionați și jubilează. Azi este marea vedetă în manej.

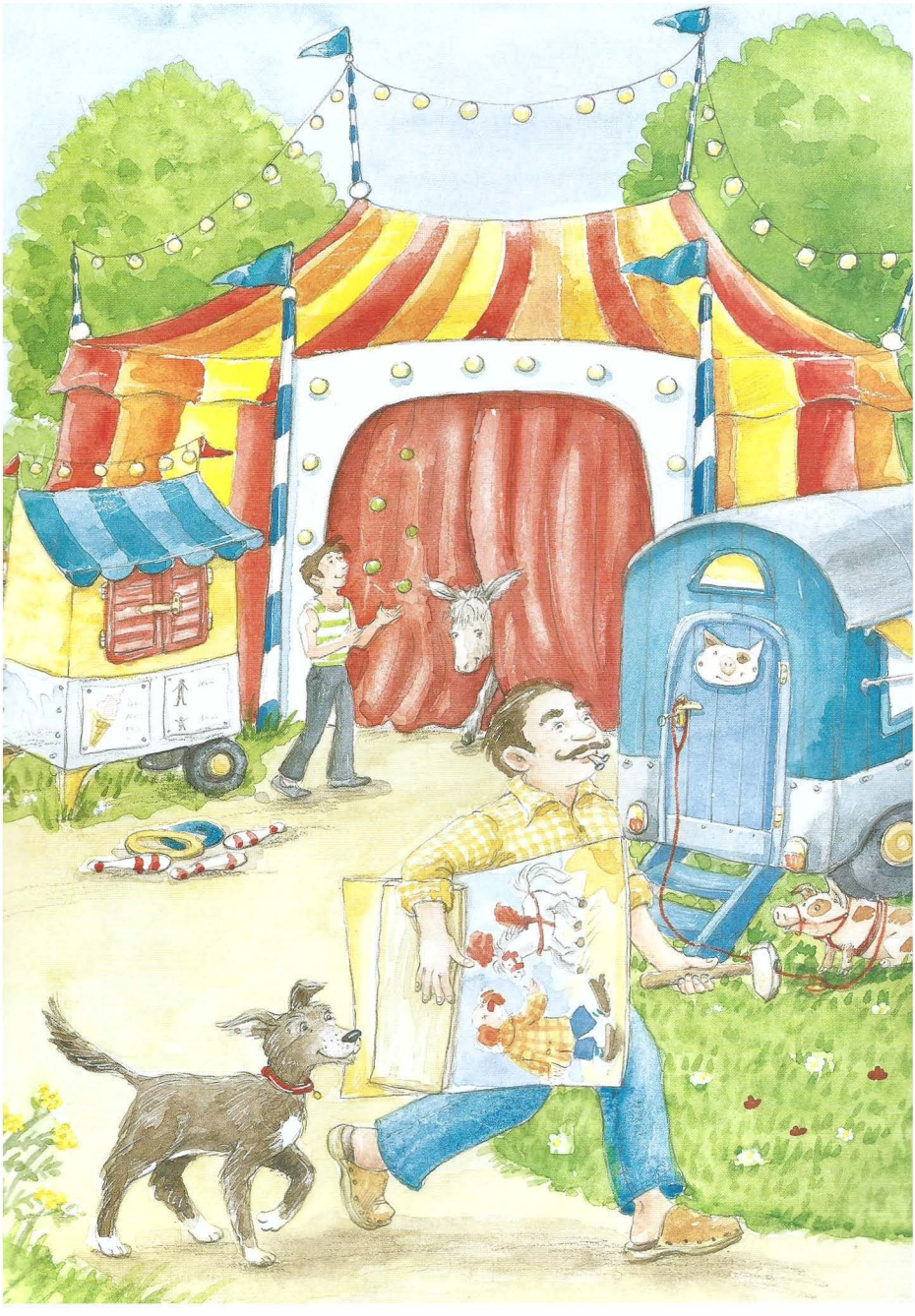

Dintr-o dată simte cum îl atinge ceva la cap. Fulgeraș deschide ochii mirat. Vede în fața lui un ponei necunoscut cu un mănunchi de iarbă în gură. Când vede că Fulgeraș este treaz, scapă mănunchiul din gură.„Bună, eu sunt Fulguşor", spune prietenos.„Eu sunt de la circ. Și pe tine cum te cheamă?"

„Eu sunt Fulgeraș," mormăie Fulgeraș încă buimăcit și se ridică.

„Ha, ha, ce hazliu!" Poneiul de la circ râde amuzat. „Nu numai că arătăm la fel, mai și purtăm aproape același nume."

Fulgeraș observă mai de aproape pe celălt ponei. Îi seamănă aproape leit. Chiar și mica steluță de pe frunte este la fel.„Și tu cum ai ajuns pe pajiștea mea?", întreabă.

„Simplu: prin gaura aceea din gard." Poneiul de circ face semn cu capul spre doi stâlpi groși în colțul pajiștei care stau lipiți unul de celălalt.„Încearcă și tu, doar este foarte simplu."

Fulgeraș se miră. Nici nu s-a gândit la așa ceva. Într-adevăr, între cei doi stâlpi este o gaură îngustă prin care se poate strecura. Și îndată este pe partea celaltă, în piața festivă.

Între timp Fulguşor o ia la galop peste pajişte. „Ce frumos este aici la tine!" exclamă impresionat. „Atâta loc de ieșire și de joacă."

„Ah, nu-i nimic deosebit." Fulgeraș privește dornic spre cortul circului.„În schimb tu poți să ieși în manej în fiecare seară la circ!"

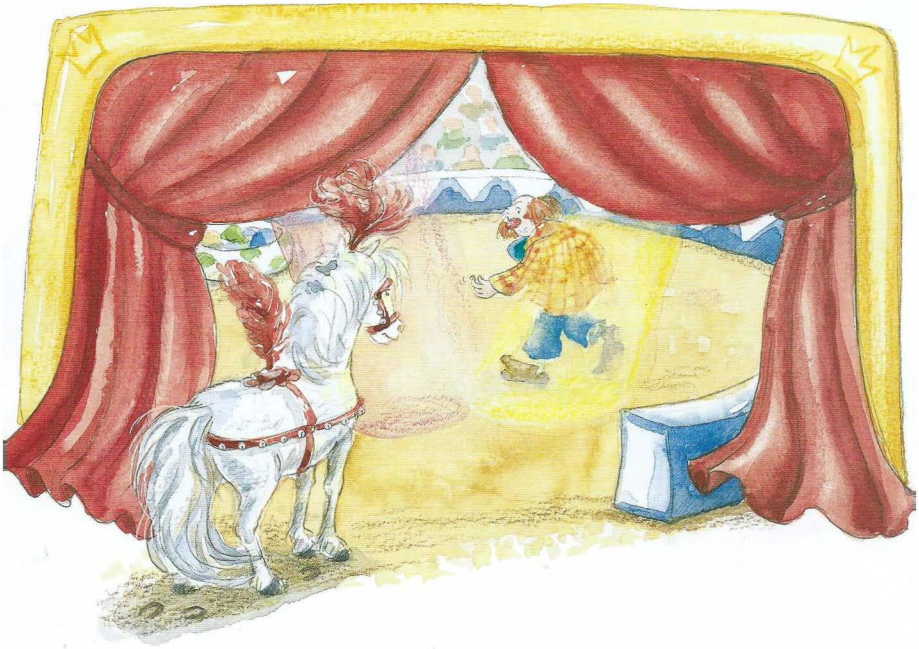

Fulguşor se opreşte şi se uită la Fulgeraş gânditor.„Ştii ceva?", exclamă.„Am o idee. În seara asta pur şi simplu ieşi tu în locul meu în manej împreună cu clownul Albert. Eu te aştept pe pajiştea ta. Sigur că n-o să-şi dea nimeni seama. Apoi schimbăm iar rolurile."

Fulgeraş este încântat.„Ce idee genială! Acum mai trebuie doar să-mi spui ce am de făcut."

„Păi este foarte simplu," spune Fulguşor zâmbind.„Doar trebuie să mergi încet în cerc. Asta e totul."

Fulgeraş aşteaptă cu nerăbdare până vine seara. Albert îi pune în sfârşit cureaua la gât şi îl duce la un vagon de locuit unde îl împodobeşte frumos. Fulgeraş este mândru de blana care luceşte, de penele roşii şi de hamul frumos împodobit. Când Albert îl conduce la intrarea cortului, este atât de emoţionat încât îi este greu să stea pe loc. Din cort se aude muzica puternică. Spectacolul a început!

Apoi este rândul lui Fulgeraş. Sună trompetele şi cortina roşie se ridică. Albert intră în manej, însă Fulgeraş se opreşte mirat la intrare. Manejul şi spectatorii sunt iluminaţi cu lumini multicolore. Exact cum şi-a imaginat mereu circul.

Apoi se uită la Albert. Clownul fluieră încet și îi face deja semn cu mâna nerăbdător. „A, da, este rândul meu!", îi trece prin cap lui Fulgeraș. Apoi o ia la fugă. În manej se ridică un vârtej de rumeguș sub copitele sale. Aleargă mult prea repede de emoție! Păi nu-i de mirare, doar este primul său spectacol. Albert râde și încearcă să-l prindă. Dar se împiedică de pantofii mult prea mari și cade într-un mic bazin de bălăcit în care plutesc niște baloane.

Spectatorii râd și aplaudă. Este aproape ca în visul lui Fulgeraș. Numai Albert este supărat. Se ridică ud leoarcă și i se pune în cale cu brațele larg deschise. Fulgeraș schimbă brusc direcția și sare maiestuos peste bazinul de bălăcit. Se sparg câteva baloane. Spectatorii urlă de entuziasm. Însă Fulgeraș se sperie îngrozitor de tare. „Despre asta Fulgușor nu mi-a spus nimic," se gândește speriat și iese din manej aleargând prin cortina roșie. Spectatorii urlă: „Bis, bis!", însă Fulgeraș aleargă fără oprire spre Fulgușor.

Între timp micul ponei de circ a venit spre locul festiv și îl așteaptă deja. „Ei, sigur că spectacolul a fost nemaipomenit," spune zâmbind și scoate un balon spart din coama lui Fulgeraș. Abia acum realizează Fulgeraș cum arată. Toată blana este plină de rumeguș. Penele de pe cap au dispărut iar hamul îi atârnă desprins pe spate. Cu ajutorul lui Fulgușor, își scoate costumația și apoi aleargă ușurat spre pășunea sa. Niciodată Fulgeraș nu a fost mai bucuros să ajungă acasă. Își propune că de azi încolo pentru el circul nu va mai exista decât în vise.

Prințesa cea tristă

Era odată o prințesă care trăia cu tatăl ei, regele într-un castel splendid. Regele îi împlinea toate dorințele însă viața din castel o plictisea tare de tot. Era atât de plictisită și se întristă așa de tare încât nu mai râdea aproape deloc. Chiar și bufonul cu glumele sale nu mai putea să o înveselească decât foarte rar.

Odată, de ziua de naștere a prințesei, regele vroia să-i facă o surpriză deosebită. Însă lăzile și dulapurile prințesei erau deja pline cu lucruri minunate și nu-și mai dorea nimic. De aceea la acea aniversare regele îi făcu cadou o petrecere mare. Și cum la fiecare petrecere nu poate să lipsească mâncarea delicioasă, în bucătăria palatului era o agitație nemaipomenită. Bucătarii alergau încolo și încoace și găteau de zor pentru marea masă festivă.

Numai ucenicul bucătar Kuno nu se grăbea. Amesteca încet cu o lingură mare de lemn în ceanunul cu supă și se uita visând prin fereastra bucătăriei în curtea palatului.

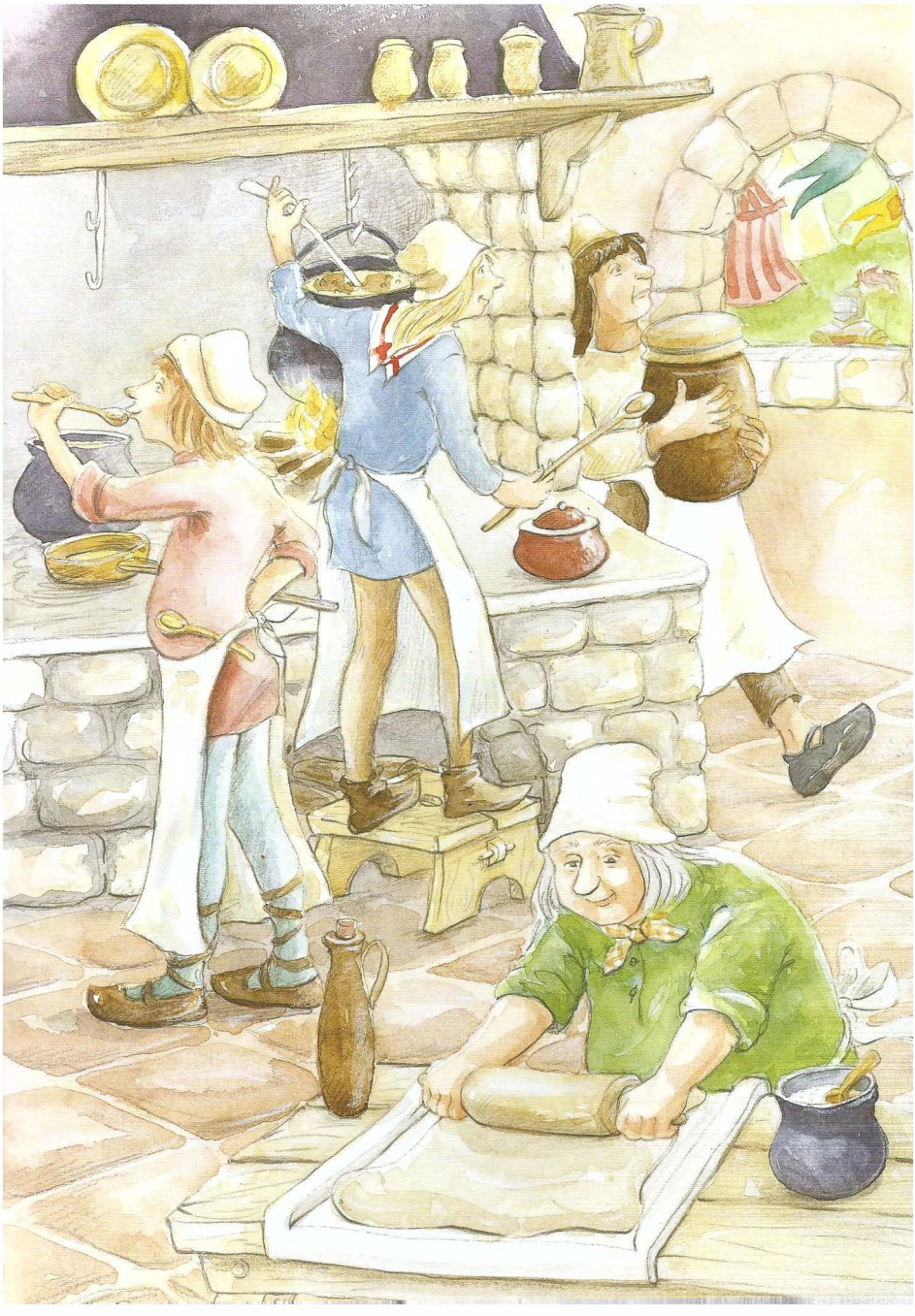

În toată curtea fluturau vesele în vânt multe steaguri multicolore. Cavaleri în armuri strălucitoare veniseră de departe pentru a o felicita pe mica prințesă de ziua ei. Se adunară cu toții în marea curte a palatului și se pregăteau pentru întrecerea de cavaleri la care îi invitase regele.

Ucenicul bucătar Kuno oftă. Îi invidia pe cavalerii care călăreau pe niște cai împodobiți și visa să fie și el cavaler. Atunci ar invita-o la dans pe frumoasa prințesă și i-ar cere regelui mâna ei. Ucenicul bucătar era atât de ocupat cu visele sale încât uită să amestece supa. Imdediat mirosea a supă arsă în toată bucătăria. Bucătarii își astupau nasul și bucătarul-șef era foarte supărat pe Kuno.

„Nu sunt bun de munca în bucătărie," spunea Kuno privind dornic la ceea ce se întâmpla în curtea palatului.

„Atunci ce ai de gând să faci, dacă nu știi să gătești nici măcar o supă?", îl întrebă batjocoritor bucătarul-șef.

„Vreau să fiu cavaler și să mă căsătoresc cu prințesa!", răspunse Kuno și puse lingura de lemn pe masă.

Toți bucătarii râdeau de el. Însă Kuno era ferm decis. „Voi deveni cavaler!", strigă încăpățânat. „Am să vă arăt eu vouă." Apoi își puse o oală goală pe cap. „Ia uitați-vă la mine. Coiful îl am deja," spuse. Și în timp ce bucătarii își țineau burțile de râs, Kuno își legă fularul de coada măturii și strigă mândru: „Și ăsta este steagul meu de cavaler!"

Apoi mai luă repede și vergeaua cea groasă de tăieței, o băgă în cămașă și trecu decis pe lângă bucătarii hohotind de râs în drum spre ieșire. În fața ușii îl strigă pe măgarul Max și încălecă repede pe spatele lui.

„Acum arăt ca un cavaler adevărat," se gândea Kuno și călărea mândru pe spatele măgarului prin curtea palatului. Când se alătură cavalerilor care așteptau în curte, și ei îl batjocoriră pe uceniculbucătar cu vergeaua sub cămașă, cu coada măturii în mână și cu oala pe cap, la fel ca și bucătarii. El se uită visător la prințesa care statea lângă rege pe un tron mic pe o tribună.

Prințesa se uita la întrecerea cavalerilor care o plictisea foarte tare. Din când în când mai căsca atât de tare încât regelui îi era rușine. Lui Kuno însă prințesa îi plăcea așa cum era, chiar și dacă căsca.

„Acum este rândul vostru, cavaler ai oalei din tichinea!", îi spuse un cavaler lui Kuno râzând batjocoritor.

„Cum doriți!", strigă Kuno curajos și-i dădu cavalerului steagul. Apoi călări mândru pe măgarul Max spre locul de întrecere. Inamicul lui Kuno, un cavaler cu armură neagră, stătea pe partea opusă a curții încălecat pe un cal negru, foarte frumos. Când îl văzu, lui Kuno i se făcu rău. Însă apoi își scoase curajos vergeaua din cămașă și o ținu în fața lui ca pe o suliță.

Când cavalerul negru îl văzu pe Kuno îndreptându-se spre el cu oala pe cap și cu vergeaua în mână, îl pufni râsul. Râdea atât de tare încât căzu de pe cal chiar în momentul în care Kuno agita vergeaua prin aer, gata de luptă. Atunci prințesa pufni în râs. Râse așa de tare încât îi molipsise pe toți cu râsul ei. Kuno încă mai ședea pe bătrânul măgar. Cum cavalerul negru căzuse de pe cal de râs, acum Kuno era câștigătorul triumfător. Cavalerul negru fu primul care-l felicită pe Kuno.

Kuno descălecă de pe măgar și se aplecă în fața prințesei ascunzând rușinos vergeaua de tăieței la spate. Prințesa cea tristă însă nu mai era chiar așa tristă pentru că începu să-i placă de Kuno și-l invită la dansul pentru aniversarea ei. Toată seara dansă numai cu Kuno fără să se plictisească o secundă. Kuno îi povestea multe povești vesele astfel încât toți oaspeții din palat o auziră pe prințesă râzând veselă până noaptea târziu. Regele nu o văzusenicodată pe prințesă atât de bucuroasă și era foarte fericit.

Încă inainte de sfârșitul petrecerii prințesa merse bucuroasă la rege și îi șopti ceva la ureche râzând. Regele nu se gândi mult, ci dădu zâmbind din cap și îl chemă pe Kuno la el. Apoi îi promise lui Kuno, căruia nu-i venea să creadă cât de norocos era, mâna prințesei. Căci aceasta fusese dorința pe care i-o șoptise la ureche fiica sa.

A doua zi regele îl numi cavaler pe Kuno. Cu acea ocazie, Kuno primi o armură adevărată, o suliță și un cal negru maiestuos. Astfel i se împlinii și dorința de a deveni cavaler.

După puțin timp prințesa și Kuno sărbătoriră nunta și deveniră o pereche fericită. Și de atunci viața la palat era nemaipomenit de veselă.

Vicki Vic vrea să fie lăsată în pace

În sfârșit se făcuse primăvară în pădurea celor șapte mirodenii! Zi de zi soarele răsărea un pic mai devreme. Zăpada se topi, iarba și mușchiul străluceau în soare, păsările începură din nou să cânte și pe alocuri creșteau deja primii ghiocei.

Și animalele se trezeau încet la viață.

„Uaaaa!", căsca ariciul Isidor și ieși din cuibul său de iarnă cu picioruşele înțepenite. Clipi din ochi spre soarele dimineții și se întinse.„A, ce frumos este să te trezești din nou la viață!", se gândea.„Acum vreau să văd ce se mai întâmplă prin pădure!"

Perechea de viezuri Wanda și Wolfgang erau și ei pe drum prin pădure.

„Bună dimineața Isidor și un an nou fericit!", strigau amândoi.

„Cât de mult ai slăbit. Îți tremură și țepii."

„Și voi sunteți niște slăbănogi!", spunea Isidor.„Păi nici nu e de mirare, după o iarnă atât de lungă. Ce bine că acum primăvara vom găsi din nou destul de mâncare!"

Isidor alerga emoționat încolo și încoace și îi saluta pe toți vechii prieteni pe care nu-i văzuse toată iarna.

Erau cu toții din nou în pădure: mierla Ana, pițigoiul Bernd, ciocănitoarea Ștefan, porumbelul Rita și chiar și pârsul Sofia era deja trează și făcea semn cu mâna din stejarul pe care era cățărată.

„Ați auzit deja?", strigă. „În vechea gaură a ciocănitoarei din fag s-a mutat o veveriță. Se numește Vicki Vic!"

„Haideți să-i spunem bun venit!", propuse Isidor.

Vicki stătea pe creanga ce mai joasă a fagului și își curăța blana. Blana ei roșie strălucea ca o monedă din cupru, coada era pufoasă și frumos îndoită iar moațele de păr din urechi erau astfel pieptănate încât arătau ca o coroană ascuțită pe capul ei.

„Bună dimineața Vicki Vic!", strigă viezurele Wanda. „Bun venit în pădurea celor șapte mirodenii!"

„Bună", răspunse Vicki Vic continuând cu curățatul blănii.

„Cum îți place la noi? Și de când locuiești în gaura ciocănitoarei? Și unde ai locuit înainte?", o întrebă Wanda prietenoasă.

Acum Vicki termină cu curățatul și se uită direct la Wanda cu ochii ei mari și negri.

„Ia ascultă, mic viezure", îi răspunse neprietenoasă. „Nu-mi plac deloc vecinii curioși și oamenii care vor să se amestece în treburile mele."

„Noi doar vrem să facem cunoștință!", bombăni Isidor. „Așa este obicieul la noi!"

„Nu mă interesează deloc obiceiurile voastre", spuse Vicki Vic. „Eu m-am mutat aici din parcul orașului pentru că vreau să am în sfârșit liniște. Doar pădurea este destul de mare pentru toată lumea, nu-i așa? Deci: haideți, plecați și lăsați-mă în pace!"

Cu aceste cuvinte dure Vicki Vic se cățără în sus pe copac și dispăru în vechea gaură a ciocănitoarei.

Ceilalți rămaseră tăcuți pentru o clipă. În sfârșit pârsul Sonia spuse: „Of!"

Viezurele Wolfgang întrebă: „Are domnișoara o zi proastă azi sau este mereu așa?"

„Asta vom ști în curând!" spuse Wanda. „Așa se cuvine doar pentru vecini așa de curioși!"

În zilele următoare, toate animalele din pădure încercară să se împrietenească cu Vicki Vic. Ea însă se purtă urât cu toată lumea și astfel alunga pe fiecare vizitator. Bătrânului pițigoi Bernd îi azvârli chiar și o alună în cap!

„Dacă nu vrea, poftim! Atunci o lăsăm în pace!", spuse Isidor dând din umeri. De atunci animalele nu mai mergeau în vizită la Vicki Vic. Dacă o întâlneau prin pădure, o salutau prietenoși. De multe ori Vicki nici nu-i saluta. Animalele din pădure credeau că acum că era lăsată în pace, Vicki trebuia să fie fericită. Dar din păcate cazul era mai complicat. Căci Vicki chiar își dorea liniște deplină – și asta în pădurea întreagă! Și de aceea o supărau mai ales păsările care ciripeau.

Când mierla Ana stătea într-o seară pe o creangă de fag și ciripea cântecul de seară, Vicki Vic veni la ea boscorodind: „Liniște în copacul meu! Taci din gură, mierlă zăpăcită și dispari de aici!"

Săraca Ana! Se speriase atât de tare încât în seara aceea îi pieri tot cheful de ciripit.

Mai mult decât Ana avea de suferit ciocănitoarea Ștefan pe urma veveriței Vicki Vic. De fiecare dată când ciocănea de un trunchi, apărea Vicki și și azvârlea cu câte un con după el.

„Nu mai pot!", oftă gânditor într-o seară când era în vizită la pârsul Sonia. „Dacă treaba continuă în halul ăsta, mor de foame!"

„Da, trebuie să facem ceva", răspunse Sonia gânditoare. „Vino, îi chemăm și pe ceilalți să punem la cale împreună cum să-i venim de hac acestei veverițe enervante."

„Ce idee bună," susținu și ciocănitoarea Ștefan. „Ne întâlnim la bufniță deoarece ea are cele mai bune sfaturi."

Pe înserate când animalele se adunară sub copacul bufniței, vorbeau toți în același timp și nu se puteau înțelege între ele. „Așa nu vom găsi nici o soluție!", strigă în sfârșit viezurele Wanda. „Haideți să-i cerem bufniței un sfat ce să facem."

Bufnița stătu pe gânduri un timp dând încet din cap. Apoi spuse: „Vicki Vic va obține liniștea pe care și-o dorește! O să-i arătăm noi cât de liniștit este aici! Îi vom ciripi liniștea până sus în gaura ei! Vom ciripi atât de mult până nu ne va mai supăra sau își va căuta alt loc de locuit mai liniștit."

Porumbelul Rita era prima. În dimineața următoare zbură pe creanga de sub gaura veveriței Vicki Vic și începu să ciripească ușor: „Liiiniște! Liiiniște! E atât de liniștit aici!"

După câteva minute Vicki Vic scoase capul din gaură și strigă: „Ia pleacă de aici, porumbelule! Păi nu ți-am spus de mii de ori că vreau să fiu lăsată în pace!"

Însă Rita cânta mai departe, tot mai tare: „Liiiniște! Liiiniște! E atât de liniștit aici!". Abia când Vicki Vic începu iar să arunce cu nuci, Rita zbură pe copacul vecin să fie în siguranță.

Între timp apăru acolo ariciul Isidor cu soția sa Iris și cu cei trei pui de arici. Alergau în jurul trunchiului de fag cântând o melodie la patru voci pe care o inventaseră în noaptea anterioară:

Nu vorbiți, nu vorbiți,
Fiți liniștiți, fiți liniștiți,
ca să n-o treziți
pe Vicki cea somnoroasă!

Hihi, hoho, nu faceți gălăgie
căci altfel se trezește Vicki!"

Abia când Vicki sări din copac ca vijelia ca să-l atace pe Isidor, aricii se ghemuiră, continuând să cânte încet cântecul lor.

Acum ieși ciocănitoarea Ștefan în scenă. Se agăță de trunchiul fagului ciocănind: scurt – lung – scurt: L! Scurt – scurt – lung: I! Scurt-scurt-scurt: N! Scurt-scurt-lung: N-I-Ș-T-E!

„Terminați! Fiți liniștiți odată!" urlă Vicki ieșită din minți.

Animalele nici nu se gândeau să se oprească. Mierla Ana și pițigoiul Bernd zburară la celelalte animale și cântară de zor. Perechea de viezuri care din păcate nu aveau deloc ureche muzicală dansau pe iarba de sub copac strigând „Psst! Psst!" cât puteau de tare. Și șoricelul era ascuns după o foaie de ferigă și piuia: „Liniște! Liniște!"

Toți împreună făceau gălăgie așa de mare încât și lor li se părea era prea mult. Dar nu se opriră.

„Liiiniște! Liiiniște! Liiiniște!"

„Fiți liniștiți, fiți liniștiți, ..."

„Scurt-lung-scurt, scurt-lung-scurt, ..."

„Psst! Psst! Psst! ..."

Vicki Vic striga și urla cât putea. Blana era ciufulită, iar părul din urechi îi stătea în toate direcțiile. Nu mai arăta deloc frumos, ci semăna cu o veche cârpă roșie de praf.

Dintr-o dată rămase pe loc înțepenită și se uită încă o dată urât la toate animalele. Apoi se întoarse pe labele din spate și o zbughi ca fulgerul din loc peste luminiș. Animalele nu mai văzură decât coada care dispărea printre copaci și apoi Vicki Vic dispăru pentru totdeauna din pădurea celor șapte mirodenii. Și nimeni nu știe dacă și-a găsit pe undeva liniștea! Încă în aceeași seară animalele din pădure sărbătoriră o serbare mare. Până noaptea târziu se auzea cum cântau și chefuiau.

Despre zâne din stele și șoricei extratereștri

Micuțele zâne Kira, Lia și Maia din calea lactee au făcut azi o excursie pe luna cea mare și galbenă. Călare pe meteoriții lor zboară cu viteza luminii pe lângă milioane de stele. Luna este locul de joacă preferat. De fiecare dată se distrează grozav când fac câte o excursie acolo. Abia aterizate pe lună, își desfac bagajul și poposesc la un picnic. Apoi se joacă de-a v-ați-ascunselea pe numeroasele dealuri și cratere, ceea ce le face foarte mare plăcere.

Tocmai când vroiau să facă o întrecere între meteoriți, dintr-o dată zboară un obiect alb și imens pe lângă ele. Face o gălăgie îngrozitoare și împrăștie scântei lucitoare. Meteoriții se sperie îngrozitor de tare și se împrăștie în direcții diferite. Micuțele zâne abia reușesc să-i liniștească după sperietura asta. Kira coboară cu genunchii tremurând de pe meteorit și se uită speriată împrejur. Maia, care căzuse de pe meteoritul ei, stă în nisipul lunii și își freacă poponețul care doare. Însă nu se vede nici urmă de Lia.

„Ce în numele cometei a fost asta?", întreabă Kira fără vlagă și și puțin supărată.

„Nu știu prea bine", mormăie Maia și privește speriată împrejur.

„Se poate să fi fost una dintre rachetele acelea cu care oamenii de pe pământ zboară din când în când pe lună."

„Oameni? Minunat!", se miră Kira.„Ce palpitant. Eu n-am văzut încă nicodată oameni adevărați."

În acel moment apare Lia șchiopătând de după un deal. Are părul ciufulit rău și o zgârietură mare la cap.„Ce nesimțire", strigă cu voce tare.„De ce nu pot fi mai atenți?"

„Poate ar trebui să-ți pui și tu casca pe cap când călărești", râdea Kira de ea și bate cu mâna de casca ei strălucitoare care este din aur stelar.„Ce e sigur, e sigur."

Lia nu răspunde. Grijulie cum e, așează cu mâna o țepușă îndoită a meteoritului ei. „Mie îmi ajunge pe azi. Mă întorc acasă. Veniți și voi?"

Maia aprobă. Își adună repede resturile picnicului și încalecă pe meteoritul ei. Kira se uită dezamăgită la prietenele ei.„Nici nu vreți să uitați puțin la oameni?", întreabă.

„Nu!" Lia și Maia dau din cap.„Este mult prea periculos."

„Atunci nu!" Kira se suie decisă pe meteoritul ei și mână în direcția în care dispăruse racheta.„Eu zbor la oameni." Apoi plescăie cu limba și meteoritul pornește.

Mai întâi Kira nu vede nimic niciunde, apoi descoperă racheta. A aterizat într-adevăr pe lună. Stă dreaptă pe pământ și este imensă. Într-o parte s-a deschis o clapă și pe acolo coboară două persoane bizare în costum alb.„Aceștia trebuie să fie oamenii", se gândește Kira și mână meteoritul mai pe margine, după stânci.

Coboară de pe meteorit și se apropie cu grijă. Oamenii arată destul de ciudat. Sunt înalți și au capetele rotunde și transparente. Se mișcă foarte încet. Deși Kirei îi tremură genunchii de frică și de emoție, privește captivată cum străinii ridică niște pietre și nisip de pe jos și le bagă în niște punguliță. Unul dintre ei are un băț de care atârnă o cârpă colorată. Apoi infige bățul în pământ la câțiva metri de la rachetă.

Atunci Kira vede dintr-o dată cum se îndepărtează două umbre minuscule de rachetă apropiindu-se de ea. Mica zână se ascunde și mai bine după stânci. Apoi aude dintr-o dată niște voci șoptind: „... da de unde caşcaval! Aici nu există nici un fel de caşcaval!", piue cineva.

„Dar fratele meu mi-a spus că luna este un caşcaval mare", aude Kira a doua voce răspunzând. „Doar el trebuie să știe, căci a fost deja aici pe lună."

„Păi nu știe nimic – sau ne-a mințit. Aici nu există decât pietre și nisip."

Acum Kira trage cu ochiul de după stâncă. Direct în fața ei vede două ființe minuscule. Poartă aceleași costume albe ca și oamenii din rachetă și au capul la fel de rotund și transparent. Numai că sunt foarte, foarte mici și nu arată deloc periculos. Acum cei doi au descoperit-o pe Kira și se uită la ea cu ochi mari.

Se privesc în ochi fără cuvinte dar în cele din urmă, zâna este tot prea curioasă. „Bună!", spune zâmbind prietenos. „Voi sunteți ... oameni?"

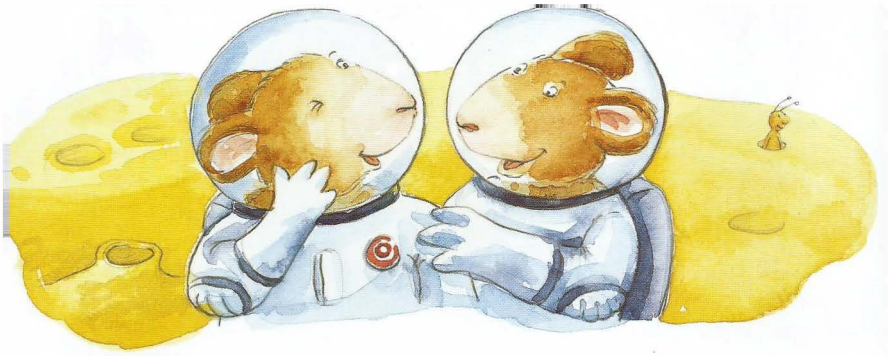

„Nu, noi doar nu suntem oameni." Cele două ființe râd. „Noi suntem șoriceii cosmici și venim de pe planeta Pământ. Eu mă numesc Pit și el este prietenul meu Linus."

„Iar eu mă numesc Kira." Mica zână se așează cu grijă lângă șoriceii cosmici pe jos. „Eu sunt o zână din stele."

Cei doi șoricei rămân cu gura deschisă de uimire. „O adevărată zână din stele?", întreabă Pit mirat. „Și eu credeam" ... bolborosi el, „că ele există doar în basme."

Kira zâmbește veselă. „Nu, noi nu existăm numai în basme. Dacă racheta voastră ar fi zburat mai încet, ați fi putut să ne observați la joacă."

„Asta nu este racheta noastră. Ea aparține oamenilor." Pit dă energic din cap. „Noi ne-am furișat în taină la bord căci vroiam să vedem dacă luna chiar este făcută din cașcaval." Dă cu mâna peste sol și se ridică un mic nor de praf. Oftează. „Ei da, acum știm cum este. Aici nu există decât nisip și pietre."

„... și zâne din stele foarte simpatice!" Linus zâmbește rușinat.

„O, mulțumesc", spune Kira. „Dar spuneți-mi vă rog, ce este de fapt cașcavalul?"

„Cașcavalul este cea mai gustoasă mâncare din lume – de pe tot pământul vreau să spun", spune Pit încântat și-și linge buzele. „Este galben și moale și miroase ... hm ... delicios."

„Chiar că sună foarte bine", spune Kira.

„E adevărat", explică Linus mai departe. „Și pentru că de pe pământ luna arată ca un cașcaval uriaș am vrut să vedem dacă ... „

Dintr-o dată se simte un cutremurat și se aude un zgomot foarte puternic. Kira își astupă repede urechile cu mâinile. Cei doi șoricei cosmici sar îngroziți, în picioare și încep să gesticuleze ca sălbaticii cu brațele lor scurte – prea târziu. Racheta ia avânt, decolează de pe lună și dispare în cerul de seară.

Pit și Linus se uită neîncrezători la rachetă. „O nu, nu-i adevărat. Am ratat decolarea rachetei. Și ce să facem acum?", oftează Pit și ridică mâinile peste cap în disperare.

Mica zână din stele vede cum lui Linus îi curg niște lacrimi enorme de șoricel peste față. „Acum nu ne mai putem întoarce niciodată pe pământ și trebuie să rămânem aici pe lună fără cașcaval și fără prieteni", plânge de i se rupe inima.

Kira se uită gânditoare la șoicei, apoi zâmbește. „Am o idee", spune. „Cum ar fi dacă v-aș duce eu acasă? Pe meteoritul meu! Voi vă strecurați în geanta de picnic și apoi vă duc în zbor acasă."

Cei doi șoricei sunt de acord imediat. O ajută pe Kira să-și scoată lucrurile din geantă și se strecoară înăuntru. Kira face semn meteoritului să se apropie și de îndată zboară în direcția pământ. Pit și Linus sunt încântați. A zbura pe cer pe un adevărat meteorit este cu mult mai haios decât să zbori într-o rachetă – sunt de acord amândoi. Este pur și simplu nemaipomenit.

Când ajung în sfârșit acasă pe pământ, aproape că sunt puțin triști că zborul s-a terminat deja. Îi mulțumesc politicos Kirei și meteoritului ei și îi fac cadou la despărțire cea mai mare bucată de cașcaval pe care au putut să o găsească în bucătărie. Kira le mai face semn cu mâna încă odată, apoi o ia repede în direcția căii lactee. Se grăbește deoarece se bucură deja că le va face surpriză un picnic delicios cu cașcaval celor două zâne Lia și Maia.

Lilly în țara viselor

Lilly se puse în pat și ciuli urechile. Afară apărură niște nori negri pe cer și de departe Lilly auzea un tunet. Și tocmai acum când furtuna se apropia tot mai mult, părinții ei aveau oaspeți și nu puteau să se ocupe de ea.

„Noapte bună, Lilly și vise plăcute", îi spuse mama în grabă așezându-l pe ursulețul ei Teddy pe pernă.

„Oare ce voi visa?", întrebă Lilly în speranța că mama va mai rămâne puțin lângă ea.

„Un vis frumos", răspunse mama îndreptându-se spre ușă cu pași grăbiți.

„Dar de unde vin visele?", o întrebă Lilly.

Mama se întoarse și cugetă.„Visele vin din țara viselor", îi spuse zâmbind și se bucură că îi venise acest răspuns potrivit.

„Și unde este țara viselor?", o întrebă Lilly repede ca să nu iasă pe ușă. Fetiței îi era puțin teamă de furtună, mai ales noaptea.

„Țara viselor? ... Deci țara viselor este ... se află ..." se bâlbâi mama„„asta ți-o spun altă dată."

„Asta spun părinții întotdeauna când nu știu ce să răspundă", îi șopti ursulețul la ureche lui Lilly îi șoptea la ureche ursulețului.

„Și acum noapte bună", spuse mama stingând lumina.

Afară se auzi din nou un tunet și Lilly : îl strânse în brațe pe ursulețul Theo. Apoi își trase plapuma până la gât și mai și închise ochișorii. Lilly se prefăcea că doarme. Se gândea încă la răspunsul mamei. Până acum Lilly nu mai auzise niciodată că exista țara viselor, dar visele trebuiau să vină de undeva. Își imagina cum ar putea arăta această țară și în aceeași clipă un fulger ilumină camera urmat de un tunet atât de puternic de se clătina patul.

„Uite, Lilly!" striga ursulețul Teddy mirat.

Lilly deschise ochii cu mare atenție, mai întâi unul și după aceea pe celălalt. Iar acum se mira și Lilly. Era în mijlocul unei păduri întunecate, in fața unui copac bătrân și noduros.

„Unde suntem?", întrebă Lilly luând mâna lui Theo.

„Habar n-am!" șopti ursulețul.

În acel moment veni vântul și legănă crengile copacului de se auzea cum fosneau frunzele.

„Bun venit în țara viselor", cântau frunzele. Copacul cel noduros se înclină în fața lui Theo și al fetiței Lilly și cei doi îl priviră nedumeriți.

„Veniți cu mine", croncăni dintr-o dată un corb care stătea pe o creangă groasă.

„Am să vă arăt țara noastră. Acolo, unde este casa viselor", mai adăugă, și ateriză pe pământ.

„Pe tine te cunosc!", strigă Lilly bucuroasă. „Tu ești Raban, corbul cel bun din cartea cu basme, cel care spune povești." Raban dădu din cap. Și cum Lilly și Theo îl cunoșteau deja, se urcară pe spatele lui și zburară cu el în sus deasupra copacilor prin noaptea clară cu stele.

Curând Lilly auzi niște râsete vesele.

„Acestea sunt visele noastre plăcute", spuse Raban care tocmai ateriza pe un luminiș în mijlocul viselor plăcute. „Sunt în mijlocul repetițiilor pentru a putea face oamenii să râdă în somn."

Visele plăcute arătau ca niște clowni, niște animale haioase sau niște flori multicolore cu bonețici țuguiate pe cap. Lilly era tare încântată de acele figuri vesele. Tocmai trecea pe lângă ea un cangur care-i zâmbea și-i făcea semn cu ochiul. Pe Lilly o pufni râsul.

„Prinde-mă, prinde-mă!", strigă o floarea soarelui care o gâdila pe Lilly la nas.

„Te-am prins deja!", răspunse Lilly în hohote și întinse mâna s-o prindă. Atunci floarea soarelui se transformă ca fulgerul într-o capră zâmbitoare și apoi într-un clown dansator. Și celelalte vise plăcute se transformau cum le plăcea lor și făceau glume. Lilly era absorbită de ceea ce se întâmpla împrejur. Însă Theo o trase de pijama și-l chemă pe Raban cu un fluierat căci era dornic să vadă mai și mai mult din această țară minunată a viselor plăcute.

„Cum vreți", spuse Raban și zbură cu Lilly și Theo printr-o prăpastie spre o vale ascunsă. Acolo păștuna la lumina clară a lunii un unicorn alb.

„Dacă vreți puteți să călăriți pe unicorn", spuse corbul. „Eu mă odihnesc puțin între timp." Cu aceste cuvinte își luă zborul și se așeză pe un stejar bătrân. Lilly și Theo se îndreptară direct spre unicorn. Unicornul necheză prietenos lăsându-i pe amândoi să încalece pe spatele lui. Aventura putea să înceapă.

Lilly și Theo treceau călare pe lângă niște castele vechi din care le făceau cu mâna cavaleri și prințese. La marginea drumului le zâmbeau spiriduși minusculi și o uriașă fantomă a pădurii.

Dintr-o dată unicornul se opri brusc. În fața lor stătea un monstru uriaș care îi privea înfuriat de tot.

„Ce vrei de la noi?", strigă Theo curajos.

„Vreau să vă sperii!", fu răspunsul trăsnitor al monstrului.

„Asta ți-ar place ție!", strigă ursulețul curajos. „Dar tu cine te crezi aici?"

„Eu sunt un coșmar", urlă monstrul.

„Ar fi mai bine să ne întoarcem", îi șopti unicornul la ureche lui Lilly. „Coșmarurile sunt rele. Mereu vor să alunge visele plăcute."

„Dispari!" bombăni Theo. „Nouă nu ne plac decât visele plăcute."

„Așa e!", strigă acum și Lilly curajoasă. „Nouă nu e frică de tine și nici de furtuni", minți ea.

„Dacă nu vă e frică de mine, nici nu-mi face plăcere să vă sperii", spuse coșmarul cel rău dezamăgit și plecă supărat.

În același moment apăru și Raban.„Grăbiți-vă!", strigă, dând emoționat din aripi în jurul unicornului.„Noaptea este pe terminate!"

Unicornul se uită cu îngrijorat spre cer. Soarele deja își arăta primele raze după munți pe când luna și stele se retrăgeau încetișor. Unicornul o luă repede înapoi în galop spre pășunea sa cu Theo și Lilly pe spate. La despărțire unicornul îi promise lui Lilly că va veni curând la ea în vizită în vis. Apoi corbul părăsi țara viselor cu Theo și Lilly.

„Nu mai trage așa de mine", bombănea Lilly dându-l pe Theo la o parte.

„Dar cum să te trezesc altfel, dacă ești atât de adormită", auzi Lilly un glas cunoscut.

„Ah, tu ești", șopti Lilly uitându-se adormită la fața mamei care încerca să o trezească.

„Dar cine să fie? Vreo fantomă din vis cumva?", o întrebă mama râzând și dădu perdeaua la o parte.

Soarele se uita curios în camera lui Lilly în timp ce afara pe un copac croncănea Raban. Când Lilly îi auzi vocea își adusese dintr-o dată aminte.„Theo și cu mine am fost în țara viselor", spuse Lilly. Ursulețul stătea nemișcat pe pernă ca și cum asta nu l-ar privi deloc.

Regina cea misterioasă

Este ora opt seara și Iulian citește în noua sa revistă cu desene.

„Iulian!", strigă mama. „Este imediat ora de culcare!"

„Așa de repede? Deja? Afară încă nici nu s-a întunecat ..."

În clipa aceea sună telefonul pe hol. Iulian se bucură. Acum poate să mai citească câteva minute.

„Bună Charlotte", o aude pe mama. Charlotte este sora mamei sale și mătușa sa preferată. Apoi aude: „A, da. Chiar?" Puțin mai târziu mama râde și spune: „În ordine! La revedere Charlotte!". Apoi mama închide telefonul. Dar în loc să vină în camera lui Iulian și să-l trimită să se spele pe dinți ca de obicei, mama merge în sufragerie la tata. Ce ciudat!

La ora opt și jumătate Iulian a terminat revista și mama încă tot nu apăruse. Oare a uitat de el? Nu prea știe ce să creadă. În sfârșit merge în sufragerie. Mama și tata stau pe canapea și se uită la un film polițist.

„Ia uite cine vine!", spune tatăl. „Eu la vârsta asta ar fi trebuit să fiu deja de mult în pat!" Îi face mamei semn cu ochiul.

„Da, ce noroc au copiii de azi!" aprobă mama bine dispusă.

Apoi râd amândoi și Iulian nu-și mai înțelege de loc părinții. Se așează pe covor și se uită și el la film. „Să vedem până când mă lasă să mă uit și eu!", se gândește.

Atunci tocmai sună cineva la ușă. „Ce ciudat, cine vine la ora asta?", spune tatăl și se ridică să deschidă ușa. Este mătușa Charlotte!

Îl salută pe Iulian. „Pune-ți geaca! Facem o excursie!"

„O excursie? La ora asta? Unde mergem?", întreabă Iulian emoționat.

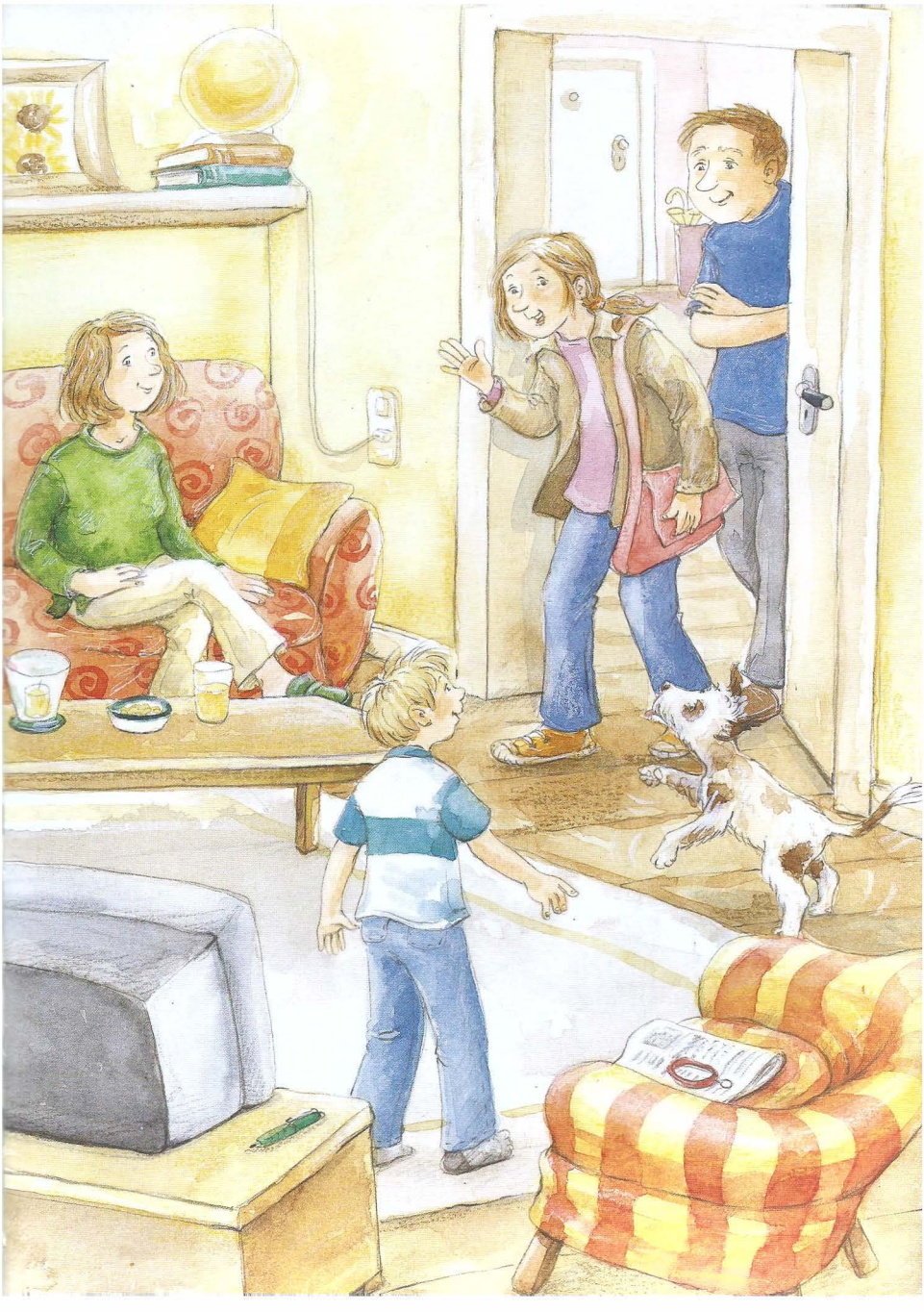

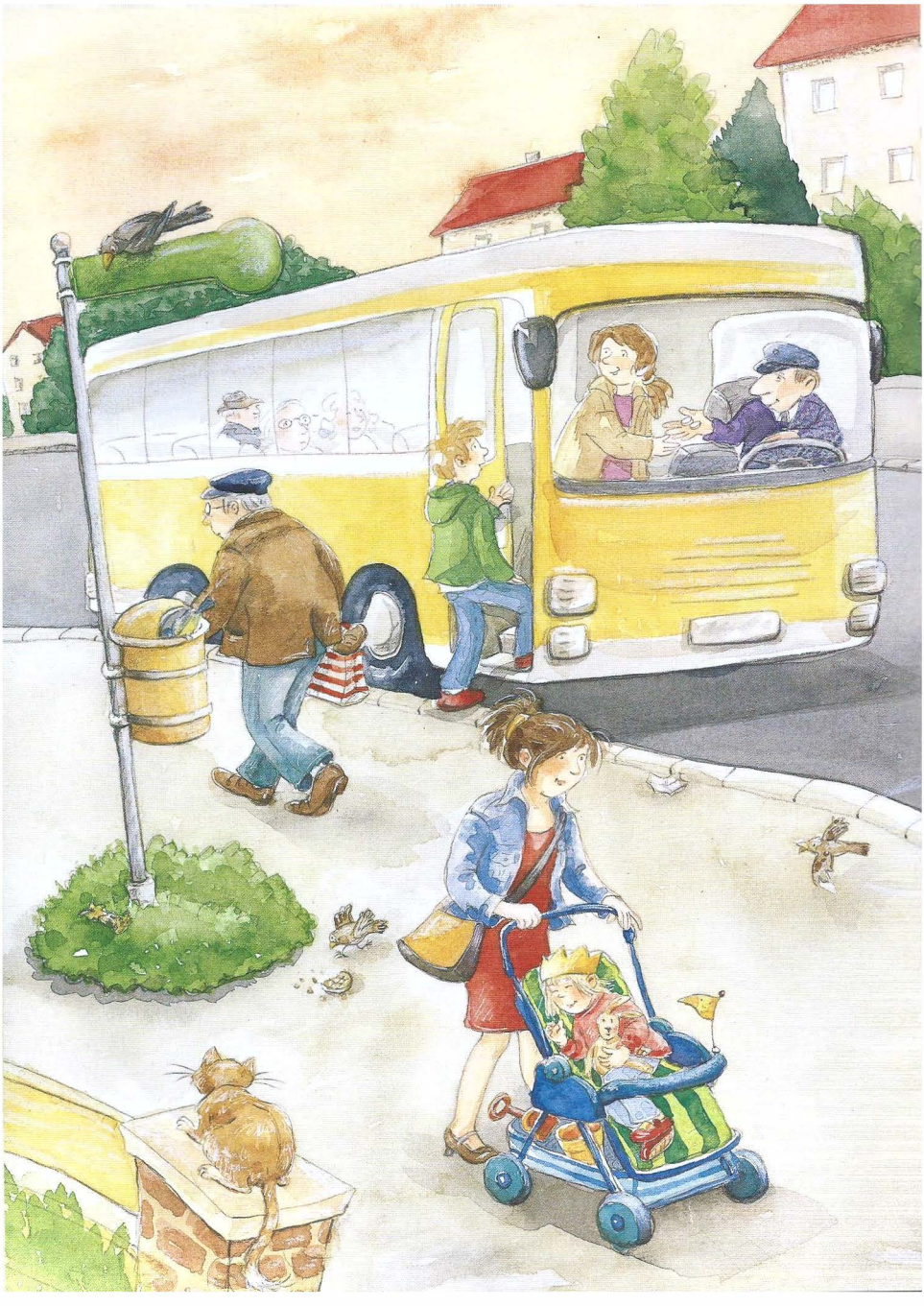

Mătușa Charlotte râde.„Surpriză! Vino cu mine și vei afla tu!"

Iulian o urmează. Se îmbracă ca fulgerul și merge la ușă. Afară este încă cald. Soarele abia a apus și norii strălucesc roz și portocaliu. Ce frumos arată, se gândește Iulian.

Iau autobuzul la gară unde schimbă cu un alt autobuz care îi duce într-un cartier al orașului pe care Iulian încă nu-l cunoaște. Afară este pe întunecate. Iulian vrea să afle unde merg, dar mătușa nu-i dezvăluie secretul.

„Vei face cunoștiință cu o domnișoară specială", spune mătușa. „Dar nu-ți spun mai mult!"

Autobuzul este aproape gol. Însă mai în față stau niște doamne mai în vârstă care discută intens. „Ah, cât mă bucur să o văd pe regină!", spune una dintre ele.„N-am mai văzut-o de ani de zile!"

„Oare e asta surpriza? O vor întâlni și ei pe regina despre care vorbește doamna?", se gândește Iulian. Oare despre care regină e vorba? Cea a Angliei sau poate a Suediei? Dar înainte să poate întreba, autobuzul oprește.

„Am ajuns", spune mătușa.

Coboară din autobuz împreună cu doamnele și stau în fața unei porți uriașe. „Grădina botanică" scrie pe intrare. Oare aici se află palatul reginei? Și de ce mătușa Charlotte poartă blugi și teniși – n-ar trebui să se îmbrace mai festiv pentru o întâlnire cu o regină? Și ce să facă dacă regina vorbește cu el? Acum este aproape întuneric și s-a făcut mai răcoare.

Drumul duce pe sub niște copaci înalți. Aerul miroase intens a flori și pământ proaspăt. Pe alocuri drumul este iluminat de facle. „O iluminare cu totul festivă, nu ți se pare?", spune mătușa Charlotte. „Doar azi este o noapte cu totul deosebită!"

După câteva minute se vede o clădire. Dar nu este un palat ci o seră de modă veche cu o cupolă mare de sticlă. Prin geamuri se vede lumină. Înăuntru este foarte cald și aerul la fel de umed ca în baie după duș. Peste tot sunt plante uriașe: palmieri și bananieri și plante de cacao – o adevărată mică junglă! Pe potecile înguste te poți pierde. Însă nici urmă de regină. Nu se vede nici măcar un prinț sau o prințesă.

„Am ajuns imediat", spune mătușa Charlotte.

Printr-o ușă intră într-o a doua seră, unde este mai răcoare și mai uscat. Aici sunt tot felul de cactuși, de toate formele și de toate mărimile. Și miroase bine, miroase a ... înghețată de vanilie?

Într-un colț se află o parte separată cu o coardă roșie și acolo este multă lume. Îl lasă pe Iulian să treacă. Și apoi vede ...

„Dă-mi voie să ți-o prezint: regina nopții în plină floare!", spune mătușa Charlotte cu un ton solemn. Aceasta era deci surpriza!

Pe niște gratii de lemn se cațără o plantă care seamănă puțin cu un furtun de grădină verde și mototolit. Însă din plantă nu se vede mult deoarece este acoperită peste tot de flori. Și ce frumoase sunt! Fiecare dintre ele este cel puțin de cinci ori mai mare decât trandafirii pe care tata îi face cadou câteodată mamei. Petalele lungi de culoare albă-crem se deschid ca un soare minuscul, iar în mijloc se află un cuib din stamine cu polen galben.

Când Iulian se află direct lângă ele își dă seama de unde provine mirosul dulceag a vanilie: este mirosul reginei nopții.

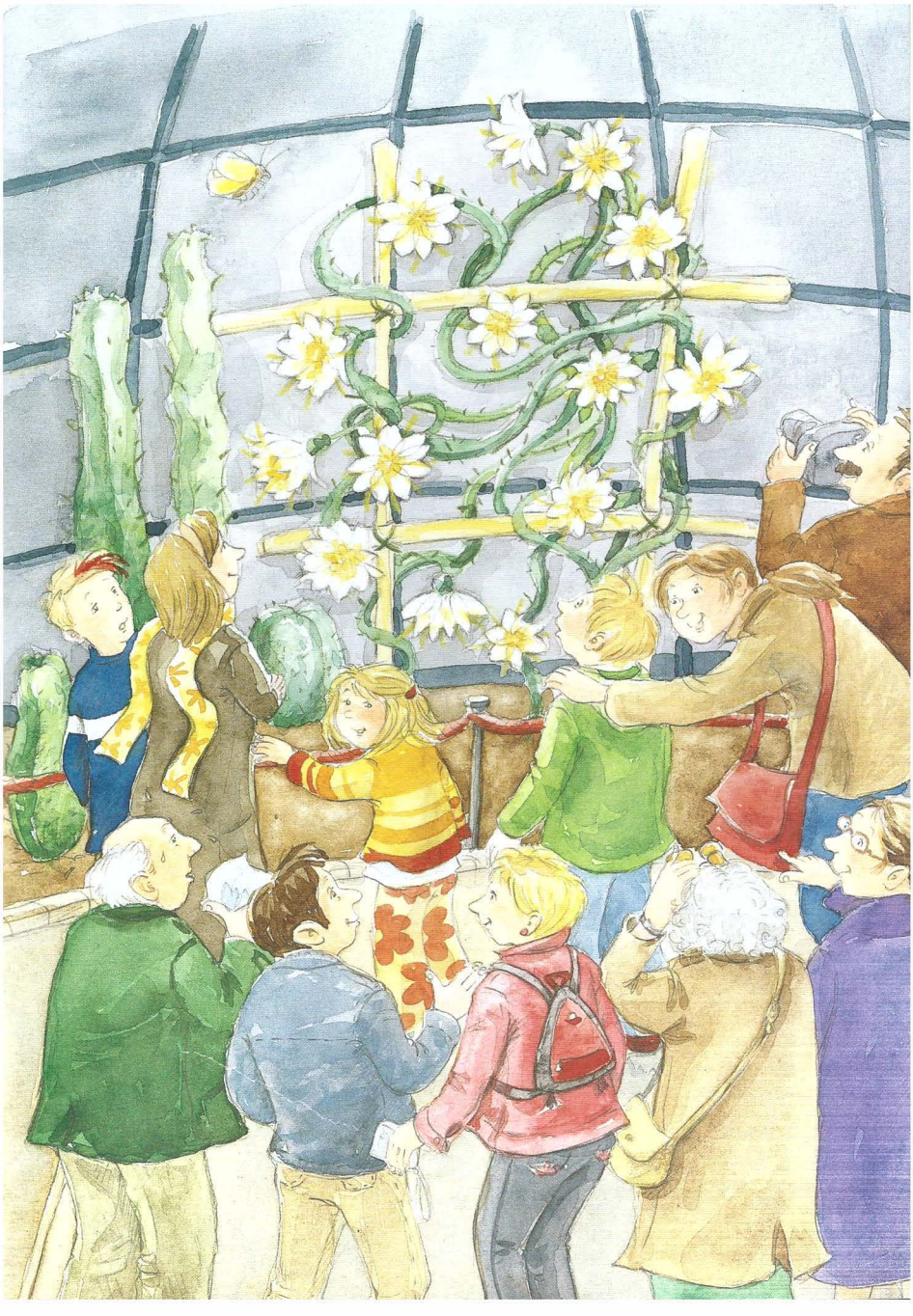

„Este nemaipomenit de frumoasă!", spune Iulian după un timp. „Dar de ce n-am venit să o vedem azi după masă?"

„Asta o face atât de deosebită", spune mătușa Charlotte. „Planta aceasta provine din deșertul din Mexic. Acolo florile ei s-ar usca imediat la soare. De aceea înflorește noaptea. În fiecare an doar într-o singură noapte! Azi după masă bobocii erau încă închiși. Iar mâine dimineața florile sunt ofilite deja!"

„Ce minune!" spune Iulian nedumerit.

Stau mult timp în fața plantei și o admiră. În sfârșit mătuța Charlotte spune: „Bine, regele nopții. Acum este timp să te duc acasă."

Scoate telefonul celular și cheamă un taxi. Când ies pe poartă, taxiul îi așteaptă deja cu motorul pornit.

„Vă rog poftiți în mașină la întoarcerea regală acasă!", strigă mătușa Charlotte și deschide elegant ușa pentru Iulian.

Acum Iulian este cumplit de obosit și este aproape adormit când mașina oprește în fața casei. Bineînțeles că mama și tata sunt încă treji și beau împreună încă o cacaua caldă. La despărțire mătușa Charlotte spune: „A fost o surpriză reușită?"

„Da, bineînțeles. A fost o excursie minunată", spune Iulian. „Mergem și la anul când regina înflorește din nou?"

„Îți promit că mergem!", spune mătușa Charlotte cu un zâmbet pe buze. „Dar acum treci în pat!"

Iulian ascultă de ea. Îi sărută pe mama și pe tata de noapte bună și se retrage fericit în camera lui.

Annette Huber, născută în anul 1968, este autor independent, lector și grădinăreasă. Locuiește la Hamburg împreună cu un urs bătrân și un pui de tigru.

Doris Jäckle, născută în anul 1952 la Heidelberg, a petrecut copilăria și tinerețea în regiunea Palatinat. De profesie asistentă medicală, a trăit și lucrat dealungul anilor în diferite orașe din Germania. Azi este autor independent și trăiește într-o localitate mică în Pădurea Neagră. A publicat în diferite antologii, reviste și la radio.

Sabine Streufert, născută în anul 1965, locuiește și lucrează într-un mic sat din regiunea Schleswig-Holstein. Este căsătorită și are doi copii. Are o pregătire ca decorator și asistent comercial. După nașterea celui de-al doilea copil scrie cărți de copii și povestiri ca autor independent. Între timp, are nenumărate publicații apărute la mai multe edituri.

Friederike Großekettler desenează și pictează încă din copilărie. În anul 1998 și-a împlinit dorința de a face ilustrații pentru cărți. Desenează cu predilecție copii și animale.

Povești
de noapte bună preferate

Treisprăzece povești minunate și pline de fantezie despre zâne din stele și șoricei cosmici, despre un pinguin care s-a săturat de frig, despre ponei, nimfe și fantome, despre indianul Micul Lup sau despre călătoria de minune a lui Lilly în țara viselor. Aceste povești acompaniază fetele și băieții de la 4 ani spre o noapte liniștită, plină de vise plăcute.

Cu ilustrații pline de atmosferă și cu o bogăție de culori intense de Friederike Großekettler

5/41/13016.13/FSM

ISBN 978-3-86775-016-5

4 007148 011086

FSC
www.fsc.org
MIXT
Hârtie din surse responsabile
FSC® C106632

© Schwager & Steinlein Verlag GmbH
Parte a VEMAG Verlags- und Medien Aktiengesellschaft
Emil-Hoffmann-Straße 1, 50996 Köln, Germania
www.vemag-medien.de
Povești: Annette Huber, Doris Jäckle, Sabine Streufert

Ilustrații: Friederike Großekettler
Traducere: Ramona Binder, Bonn
Producție totală: Schwager & Steinlein Verlag GmbH
Toate drepturile rezervate
Tipărit în China

3245/07052RER201